XVII. évfolyam 29. szám.
Ára: 1 forint
1961. július 20

Ludas Matyi

Adenauer: Hát lehet urak, folyvást, folyvást!...

A VÁLLALAT LEGJOBB HUMORÚ EMBERE

— Kovács, maga úgy tátog, mint a szárazra vetett potyka! — jelentette ki Répási Lajos, és szavai nyomán harsány, mindenkit magával ragadó kacaj fakadt.

A nevető beosztottak lelkes kórusában is kivált harsány, önfeledt nyerítésével Telkes Pál.

Talán kicsit furcsán hat Telkes viselkedése, ha tudjuk róla, hogy ő a vállalat legjobb humorú embere. Bemondásai osztályról osztályra jártak. Harsány nevetésének tehát nem az a magyarázata, hogy méltányolni tudna ilyen selejtes áruk boltjába való humort, mint amilyen Répásié, hanem családi állapota. Telkesnek három gyereke van, és egy-egy önfeledt kacaj után elégedetten közölte az osztályon: — Azt hiszem kinevettem magamnak a havi prémiumot.

Nemcsak a prémiumot nevette ki magának Telkes. Amikor Répási az előkészítési osztály élére került, Telkest ajánlotta utódjául: — Végtelen gyors felfogású — dicsérte. — A legfinomabb dolgokat is azonnal megérti.

Kezdetben semmi változás sem látszott, illetve hallatszott az osztályon. Az arrajáró épp olyan fel-felcsattanó kacajt hallott, mint Répási uralma idején. A levelezési osztály beosztottjai rekeszizom fájdulásra nevették magukat Telkes tréfáin.

Egy alkalommal, amikor Telkes épp tűzijátékszerűen szórta szét humorának csillagait, pillantása Hevesre esett. Elkomorult. Heves önfeledten, harsányan kacagott, majd a nevetéstől még mindig döcögve, az átélt gyönyörűségtől reszketeg kézzel előkotorta zsebéből hatalmas, tarka zsebkendőjét, és felitatva vele kicsordulásra kész könnyeit, önfeledt hangon nyögdécselte: — Már rég nevettem ilyen jót.

A kép kisérteties volt.

— Az én iskolám! — villant át Telkes agyán. — Ez most neveti ki magának a prémiumot!

A gondolat megmérgezte Telkes életét. Végtelenül gyanakvó lett. Amikor egy-egy ellenállhatatlan bemondását felcsattanó kacaj fogadta, összehúzott szemmel vizsgálta beosztottjait: — Túl hangos a nevetés, mesterkélt, nincs arányban a viccel. Lassanként olyan betegesen érzékeny lett, mint a régi regénybeli szép és gazdag lány, aki senki emberfiának nem hiszi el, hogy önmagáért szeretik.

Teljesen besavanyodott. Roskatagon, komoran ült íróasztala mellett, egy tréfás szó sem hagyta el ajkát. A levelezési osztály, amelyet a vállalat legjobb humorú embere vezetett, lassanként a Pamacsért legkietlenebb, legzordabb részlege lett.

Egy nap elkeseredett beosztottjai örvendetes változást vettek észre viselkedésén. Visszanyerte egyensúlyát, újra derűsen, sziporkázva járt-kelt az osztályon.

Heves jött rá a változás okára. Egy alkalommal a minisztériumban járt. Amint benyit az egyik terembe, tekintélyes embergyűrű közepette ott látja felettesét. Az emberkaraj csakúgy hajladozik a nevetéstől, mint szélben a fű. Telkes meg szokott komoly képével szórja szét humorának csillámait.

Heves érdeklődött, és megtudta, hogy Telkes az utóbbi időben rendszeresen átjár a minisztériumba, ahol egyszerű előadónak álcázva magát, rangrejtve ontja villanó ötleteit. Abban a biztos tudatban, hogy csak a humorát élvezik, a pozíciójával nem törődnek.

Kertész Magda

Ludas Matyi megmagyarázza

Hogy van az, hogy az amerikai támaszpontok országai már nem ragaszkodnak a megszállókhoz?

Balinka beállít a gyógyszertárba, és így szól:

– Kérem, egy héttel ezelőtt egy tapaszt vettem itt, hogy elmulassza a reumámat.

– Igen... – mondja tétovázva a patikus, és most mi tetszik?

– Most szeretnék valami olyan szert – mondja Balinka –, *ami a tapaszt elmulasztaná a testemről.*

Jelent-e valami hátrányt az, hogy a nyugati szövetségesek tábornokai egyre inkább háttérbe szorulnak a nyugatnémetek miatt?

Kacorkai szemrehányó hangon dorgálja fiát:

– Te, haszontalan, rossz kölyök! Hallom, már megint az utolsó padban ülsz az iskolában!

– Ugyan, papa, mit számít ez? – feleli lezseren a srác. – *Minden helyen ugyanazt tanuljuk!*

Miként lehetséges az, hogy az USA egyre gyakrabban pumpolja a szövetségeseit anyagi hozzájárulásért?

Két huligán találkozik a ligetben, és az egyik így szól:

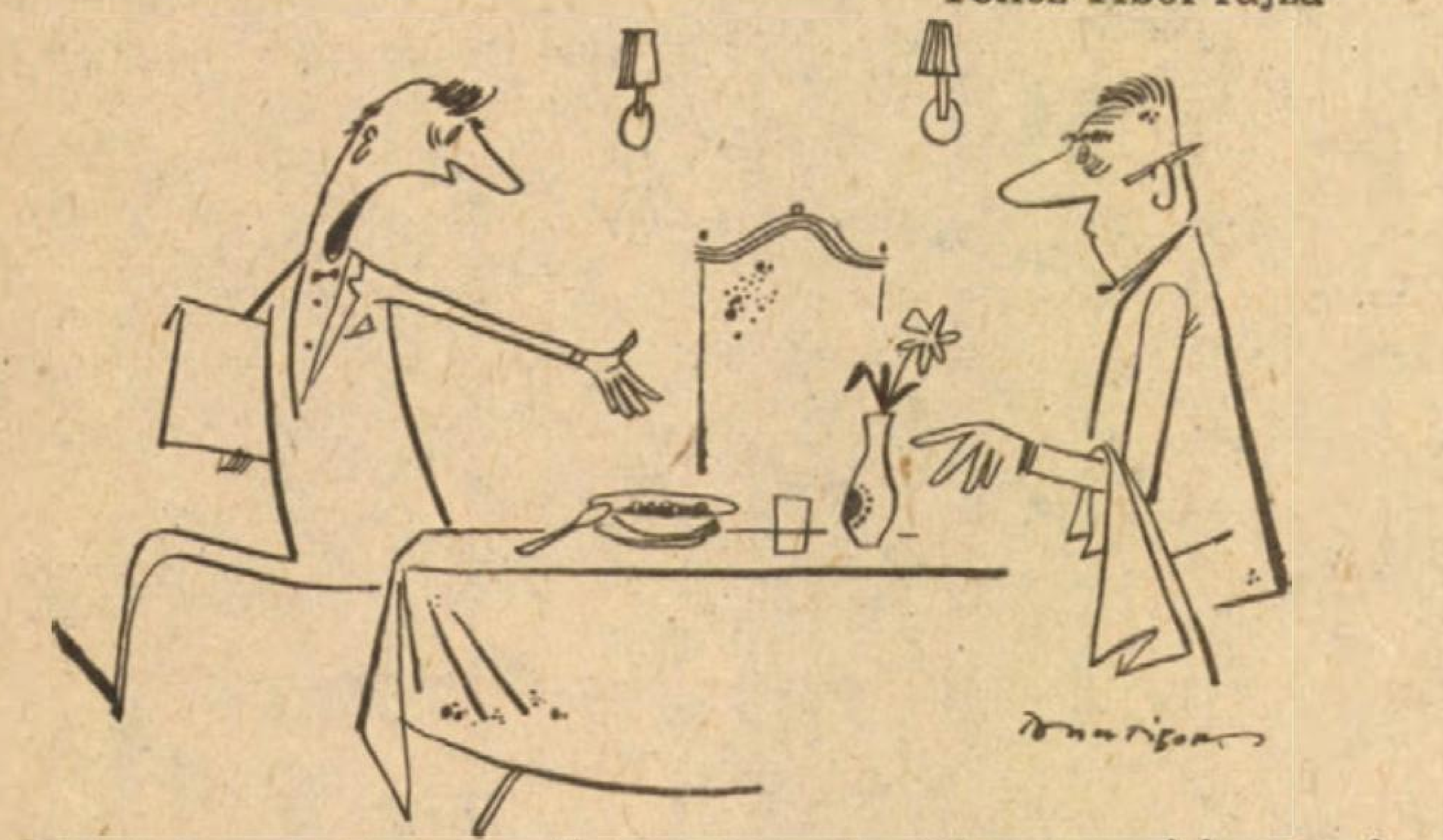
– Borzasztó, micsoda időket élünk.

– Miért?

– Képzeld, ma belenyúltam egy muki zsebébe, és a bitang lehúzta az ujjamról a gyűrűt.

Menekülés

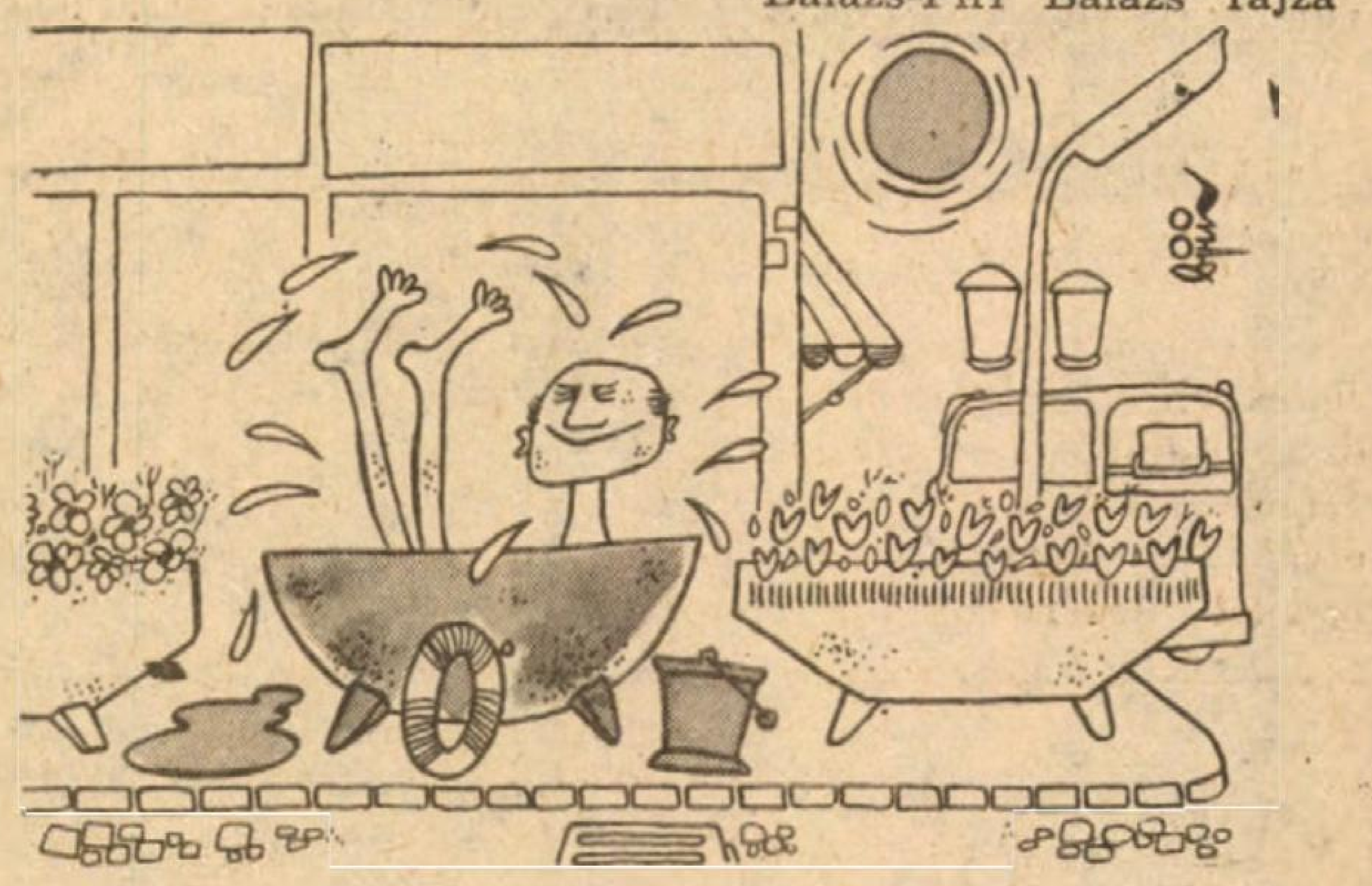
Toncz Tibor rajza

– Hiszen maguk pont úgy főzik a borsólevest, mint a feleségem!

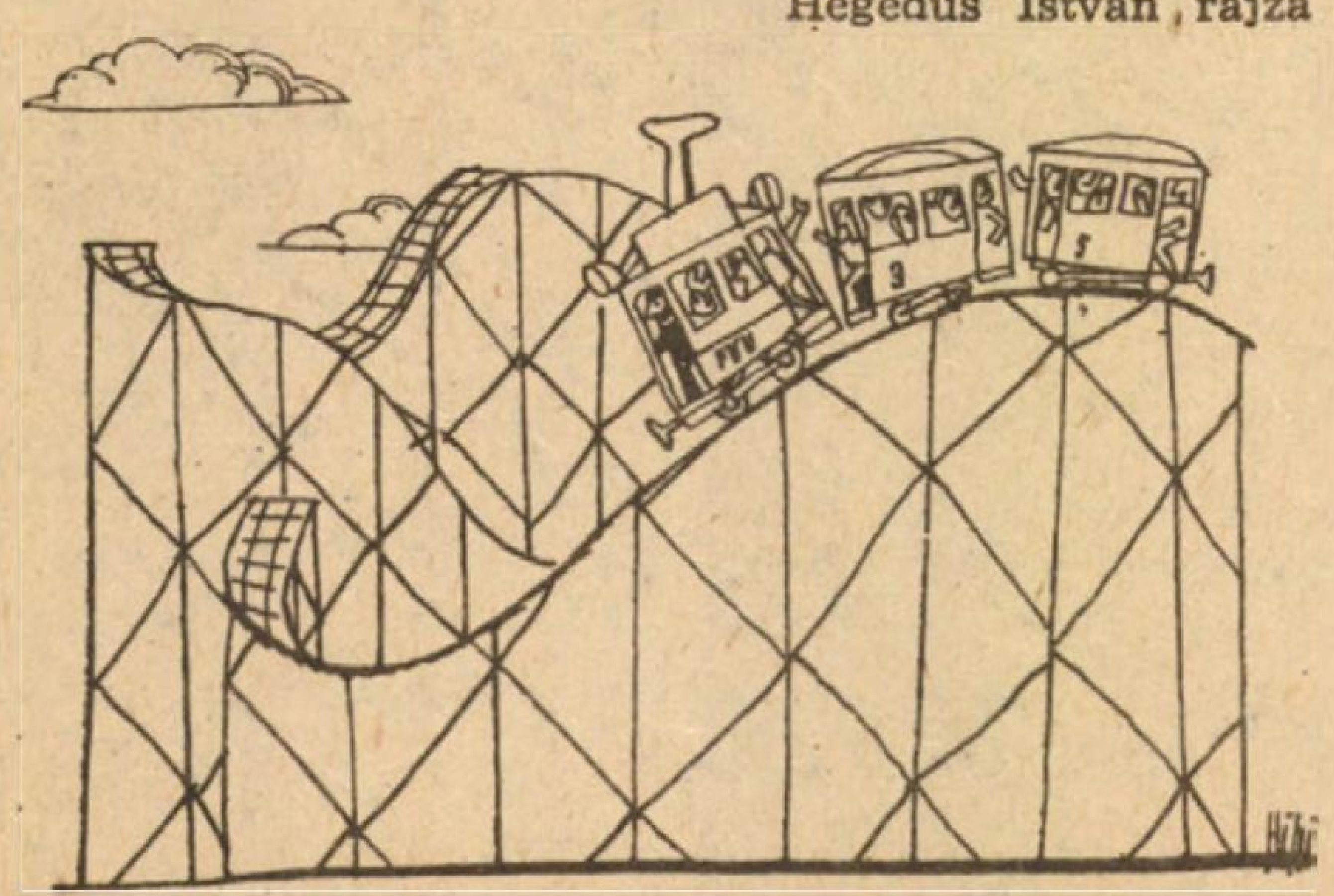
Kánikula

Balázs-Piri Balázs rajza

Fekete fuvar

Hegedűs István rajza

Kisértekezlet

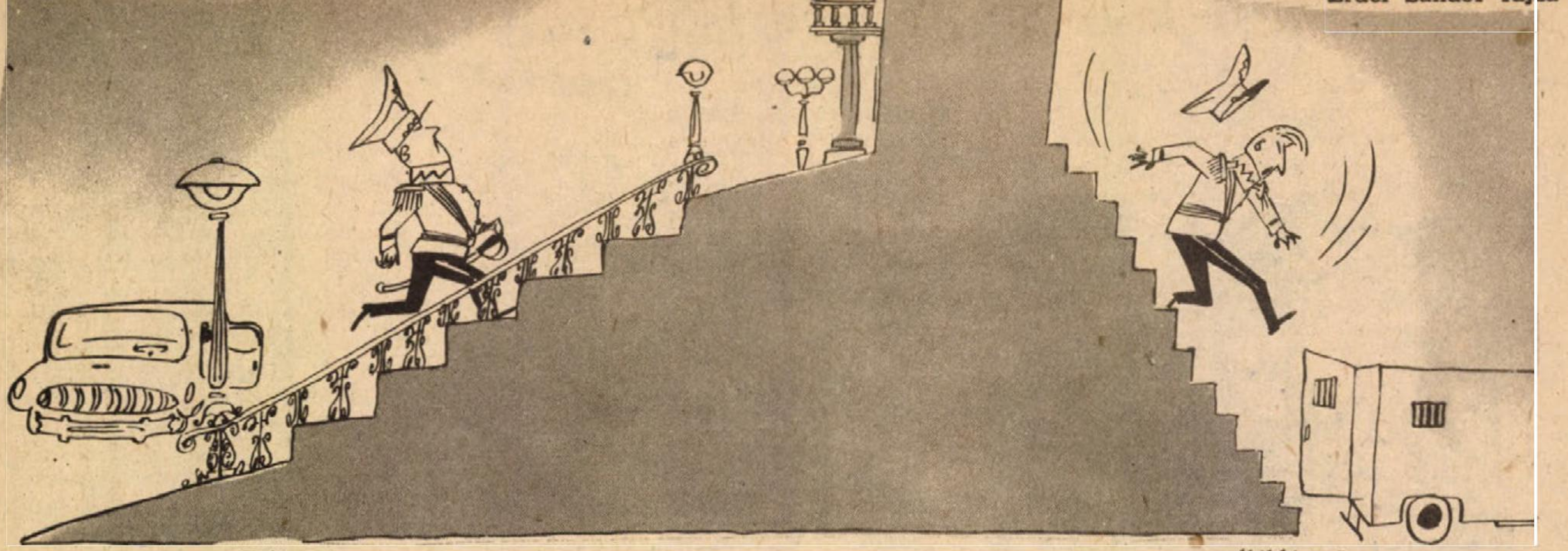
Toncz Tibor rajza

– Várjon!

Dél-Koreában miniszterelnöknek lenni...

Erdei Sándor rajza

Főlépcső ... ... melléklépcső

Aratópálinka

Nem is tudom, kinek jutott eszébe, hogy az *Összefogás* termelőszövetkezetnek ilyen szép nevet adjon. Sokkal inkább nevezhették volna azt *Széthúzásnak.* A hajdani egyéni világból való torzsalkodások dudvái lombosodtak ottan, tekintélyes fákká növekedve. Így köszöntött rájuk az első közös aratás. No de harag vagy nem harag, az mindegy, aki aratni indul, annak dukál az aratópálinka.

Csörgött, csilingelt a pohár széle, mikor a vénséges Mari néni színültig rezegtette a gyújtogató nedűvel. Bezzeg az öreg Istók Lénárd vasmarkában nem rezzent meg a kupica. Csak tudja az ég, miért, mikor a törkölyt belódította, valami elmondhatatlan pillantással sunyított nagy haragosára, Sete-Balog Mátéra. Mit sem észlelt ebből Sete-Balog Máté egészen addig, míg a pohárka csillogó terhét át nem adta egyenest a szikkadt toroknak. Akkor az arca egy pillanatra megmerevült.

— De hát a brigadéros is igyék, ha mán ilyen szépen összejöttünk! — rikkantott fennszóval Sete-Balog Máté, s elvéve az üveget Mari néni reszkető kezéből, maga töltött Csuda Jánosnak, a brigádvezetőnek, akivel úgy voltak, mint a kutya meg a macska. Az pedig, miután lehörpintette az italt, nagyot csuklott, és összevissza kezdett rángatódzni a bajsza, mint a csapdába esett varjú szárnya. De aztán gondolt egyet, és nagy szívességgel invitálta ifjú Szarka Balázst, aki sok borsot tört már az orra alá.

Egy szó, mint száz, harminc arató ment ki azon a reggelen a földekre, és mind a harminc végigkóstolgatta a csuda-italt. Egyik vörös lett tőle, mint a paradicsom, másik megsárgult, mint a tökvirág, de valamenynyi megitta, és dicsérték agyba-főbe a fáját is, ahol termett.

Talán ki se derül semmi soha, ha oda nem kívánkozik Jankó, aki a Csuda-nemzetség legifjabb tagjaként még mindösszesen tíz esztendőt rótt az életúton, és még nem ízlelgeti a pálinkáspohár fenekén azt, amit az egyhajtókából való lendület ott hagyott.

— De hiszen ez nem pájinka, öreganyám! — mondta nagy undorral a Jani gyerek —, ez spiritusz!

— Nem pájinka? — nyomta a fejébe a kalapot idős Csuda János, és nyakon csergette Jankót, aminek folytán az egyszerre olyan fenséges harangzúgást hallott, hogy olyat csak nagyszombaton hall az ember. Nagy laposakat pislogva, kinyögte a kitekert igazságot: — Pájinka. (S elkotródott.)

A tekintély így helyreállíttatván, egyszerre hökkentek rá az emberek, micsoda csúfság származhatik abból, ha kiszivárog, hogy az Összetartás tsz-ben hogyan itatták meg egymással a spirituszt puszta acsarkodásból, meg kárörömből, hogy ha „én beleestem, essen bele más is".

Öreg Istók Lénárt hátán a hideg futott végig, ha Sete-Balog Mátéra tekintett, mert úgy érezte, hogy annak a fejében már lappang a születő szállóige: „Megitta, mint Istók Lénárt a spirituszt." Persze, az az igazság, hogy Sete-Balog Máté fejében is hasonló gondolatok jártak a maga személyét illetően, sőt, mi több: mind a harminc koponyában. Végül is öreg Istók Lénárt győzve önmagán, kinyögte:

— Hallod-e, nem is tudom, mér' haragszunk mi egymásra, Máté?

— Haragszik az ördög, itt a kezem — kapott az ajánlaton Balog Máté, és azzal meg is kezdődött az olvadás. Mire pedig a harminc kaszás este hazaindult, nem is akadt köztük igazi haragos. Hiszen az embernek azért van esze, hogy tudja, mitévő legyen vele, mert ez a spirituszhistória olyan titok, amit megőrizni csakugyan kell az összefogás.

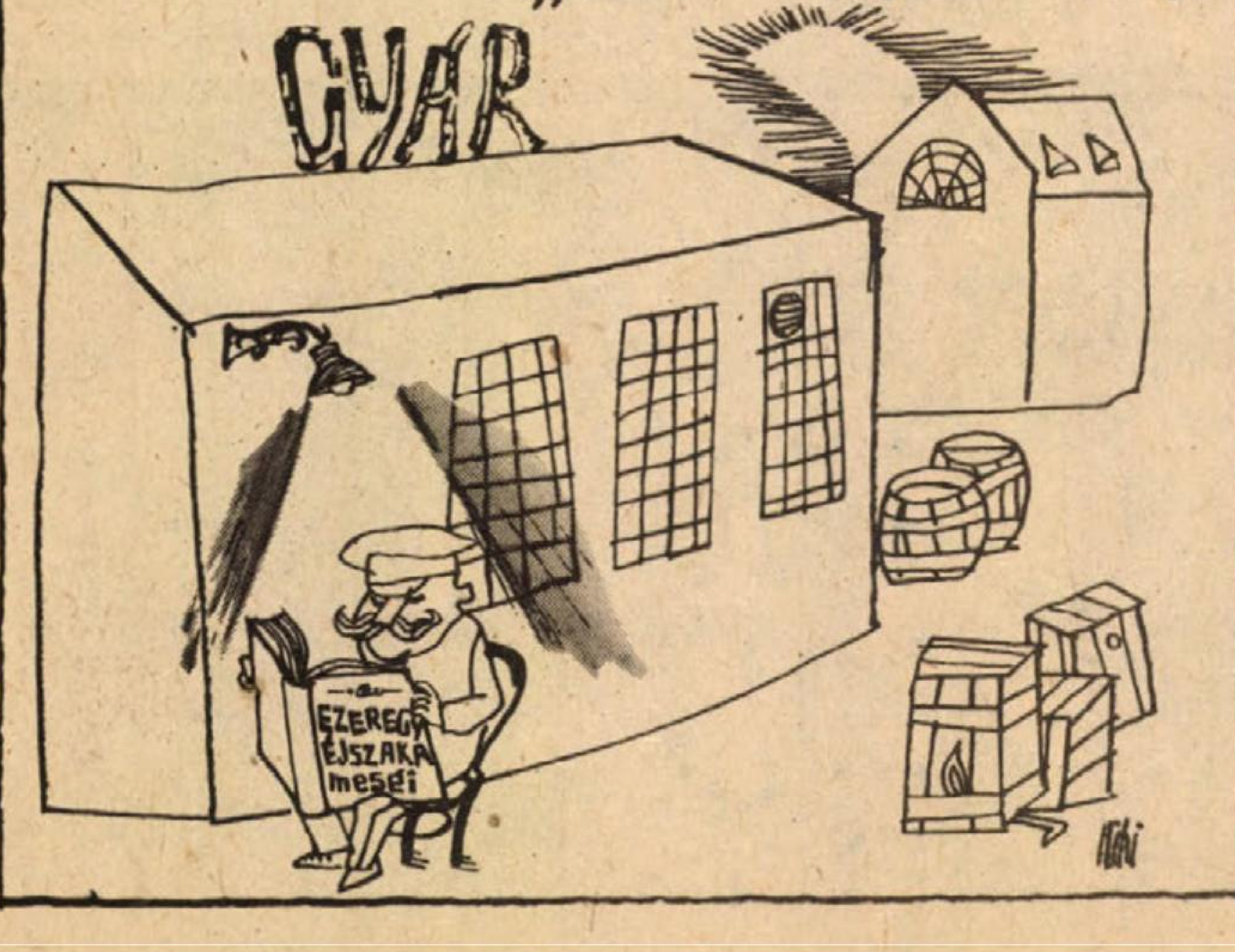
— Persze, azért ne feledjük, Jani bátyám — mondta Szarka Balázs nemrégvolt haragosának —, hogy nem esik meg rajtunk ez a spirituszos csúfság, ha az aratópájinkát nem egy nyolcvan éves, kicsitlátó öregasszony méri, aki összekavarja a hamut a mamuval, a kisüstit a spiritusszal.

Mentségére legyen mondva Szarka Balázsnak, hogy fiatalember volt még és tapasztalatlan, ennek folytán nem is gondolt arra, ami egyre inkább gyökeret vert idős Csuda János elméjében: hogy az a tűzrevaló Mari néni talán nem is véletlenül töltött a pálinka helyett — spirituszt...

Fülöp György

Éjjeliőr

Hegedűs István rajza

Sürgős üdvözlet

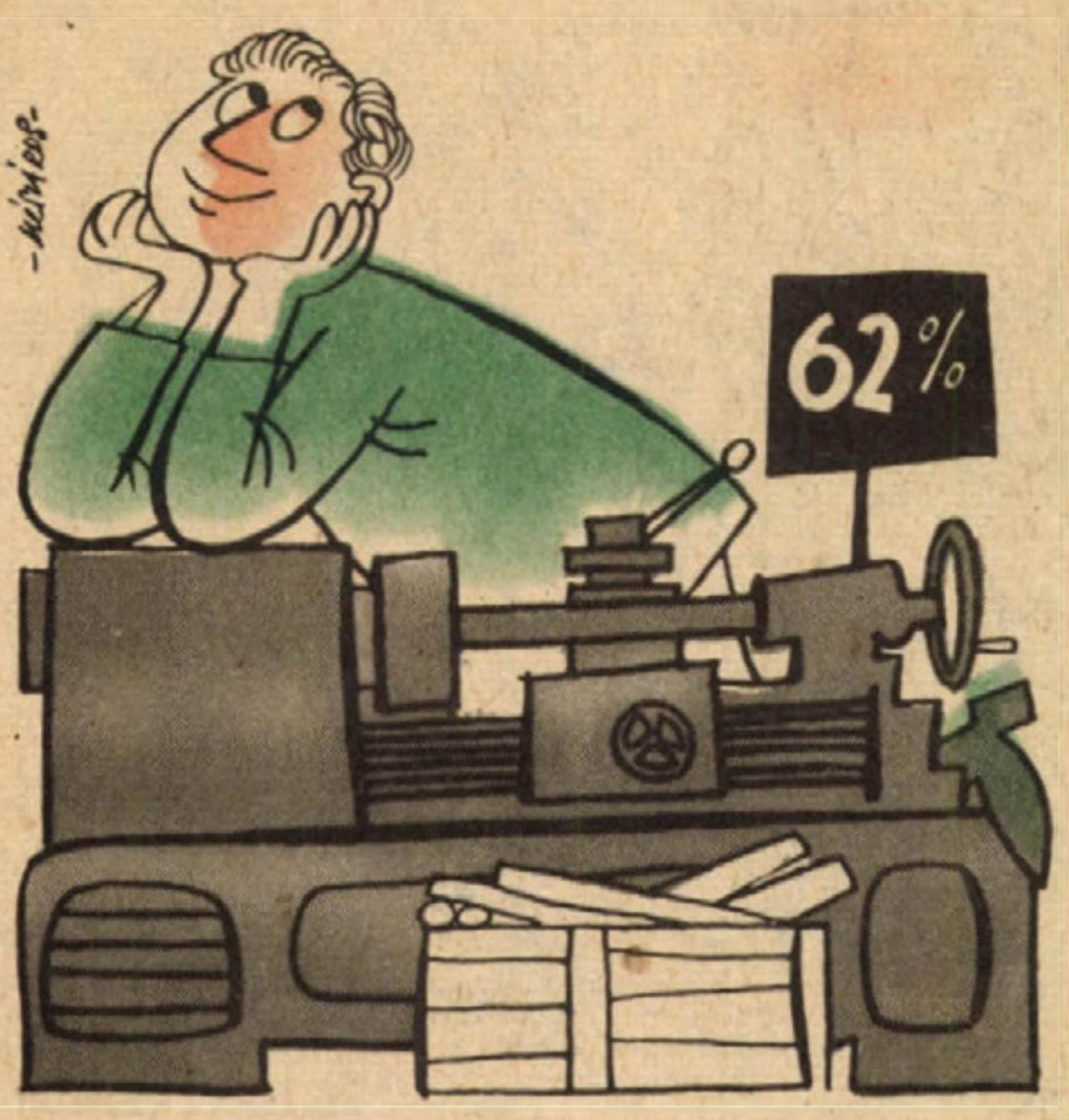
Toncz Tibor rajza

„Kár, hogy nem vagy velem, Pista, nagyon hiányzol..."

A nagy probléma

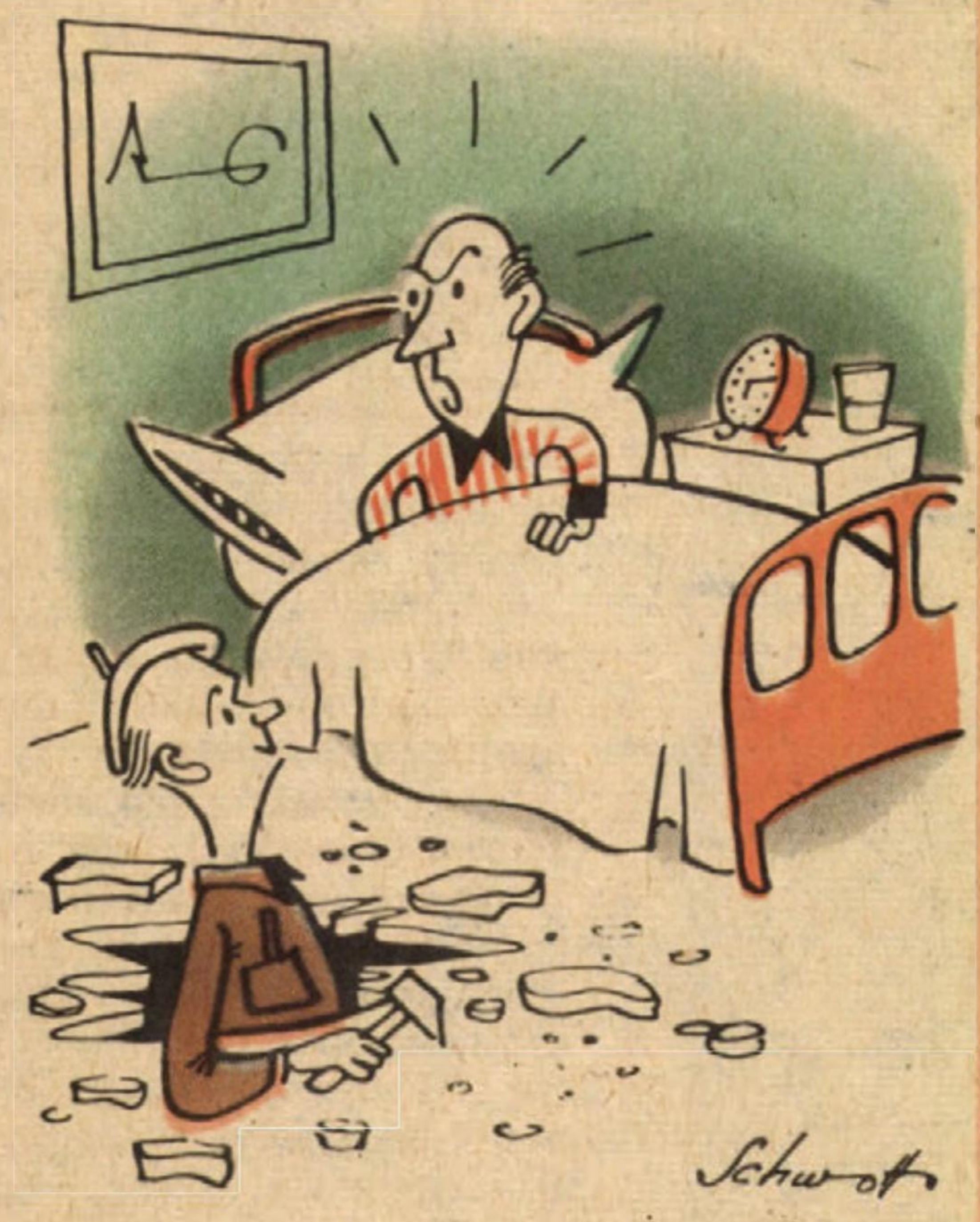
Mészáros András rajza

– Hogy lehetne egy kis pénzt keresni?

Megnyugtató

Schwott Lajos rajza

– Csak semmi izgalom! Födémcsere lesz!

LEVÉL a kereskedelemről

Kedves Asszonyom!

Úgy látszik, nem méltatja kellő figyelemre lapjaink érdekesnek ritkán mondható hírrovatát. Különben nyilván olvasta volna, hogy „olyan üzleteket és áruházi osztályokat létesít a kereskedelem, ahol kizárólag apró, a háztartásban nélkülözhetetlen — húsdeszkát, fedőtartót, gyúródeszkát stb. — cikket árusítanak." Mivel e rendkívül kedvező hír elkerülte az ön figyelmét, postázta nekem méltatlankodó sorait, leszedvén a keresztvizet egész kereskedelmünkről.

Ha ön kellő honleányi buzgalommal el tud mélyülni a fent idézett híradás elemzésében, máris észlelheti, hogy a hangsúly a „stb." rövidített szócskára esik, s ez mintegy szimbolikusan jelzi az ön panaszainak orvoslását is.

Bizton eljön az idő, amikor nem ütközik majd nehézségbe, hogy férje részére egy négyes számú banlon úszónadrágot is be tudjon szerezni. Egyes-kettes van bőven, talán olykor még hármas is akad, de négyes számút csak egyet láttak a múlt hónapban egy vidéki áruházban. Azt is az egyik pesti honfitársam vette meg, aki éppen kiküldetésben járt a megyében, és hallott a dologról. Gondolta, nem számít az a néhány kilométer, úgyis állami kocsival furikázhat odáig, meg vissza. A banlonért...

Ha ön, Asszonyom, kellő közgazdasági ismeretekkel rendelkezne, tudná, hogy a gyári nyereség szempontjából nem közömbös a banlon, vagy bármely más konfekcionált áru mérete. Egy bizonyos anyaghányadból több kisméretű konfekciót lehet készíteni, mint nagyméretűt. Ezért nincs nagy banlon: ezért nincs nagyobb méretű konfekció! Ezért tanácsolták önnek, hogy fogyassza le a férje hasbőségét 100-ról 95-re, akkor majd tudnak részére banlont is adni. Szép társasjáték! A konfekcionálók úgy játszanak a mi kerünkkel, mint macska az egérrel, és ennek folytán a kereskedelem ugyanúgy játszik az ön idejével és lankadatlan energiájával.

Még néhány kérdésére válaszolok, hogy megnyugtassam háborgó idegeit:

Labdát azért nem tud a gyerekeinek vásárolni, mert az lenne bőven, de éppen nyárra átprofilírozták. Ne értse félre, a labda gömbölyű marad, csak új gyár fogja készíteni — amikor majd felépül. A kereskedelem csupán azért nem tartalékolt elég labdakészletet a nyárra, hogy végre legyen egy hiánycikkünk.

Paplangombot annyit kaphat, Asszonyom, hogy Dunát lehetne vele rekeszteni, de ki tehet arról,

hogy önnek összesen két paplangombra van szüksége, és a Röltex csak egész köteggel, 26 darabonként árusítja? Mindent a vevőért! Ha már van mindene, legyen elég paplangombja is.

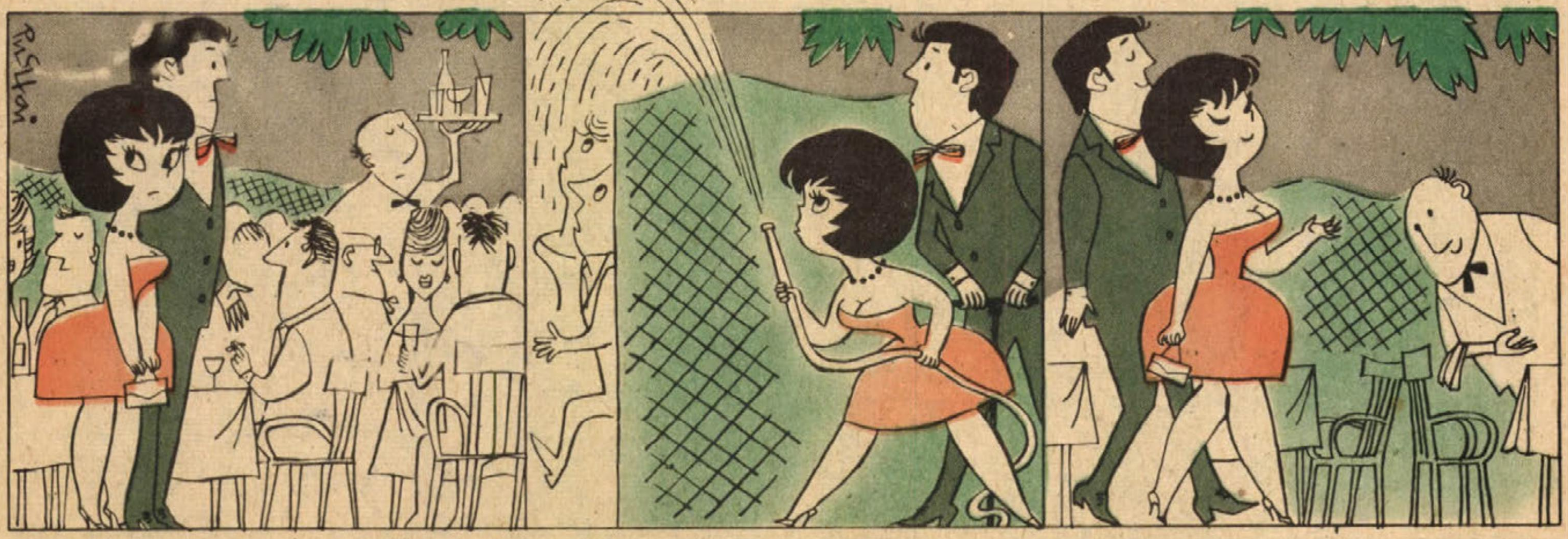
Végül pedig ne izgassa, hogy ön gyakorló háziasszony lévén, nem kedveli a *kosaras* önkiszolgáló boltot a csemege szakmában, de lelkes híve a gyorskiszolgáló üzletnek. A mi kereskedelmünk buzgón kutatja a piacot, és még buzgóbban kutatja önt. S mivel nem egyedül ön van ezen a véleményen, a kosaras önkiszolgáló bolt marad, sőt — majd meglátja — kosár nélküli önkiszolgáló bolttá fejlődik egyszer.

De hogy mi lesz majd azzal a rengeteg kosárral, arra e pillanatban nem tudok önnek, Asszonyom, kielégítő választ adni.

Földes György

Jucika asztalt szerez

Pusztai Pál rajza

(Monológ)

— A munkaidő nem mehet a szabad idő rovására — mondta egy ismerősöm, aki a Bámexbumfértnál dolgozik —, és én ennek az elvnek megfelelően rendeztem be az életemet.

Reggelenként a hivatalban mosakszom, borotválkozom és reggelizem. Rájöttem ugyanis, hogy az evés, a borotválkozás, a tisztálkodás munka, és én nem vagyok hajlandó potyán kinn maradni munkaidő előtt. Nem áldozom fel a szabad időmet. A szabad idejében — munkaidő előtt — mindenki azt csinál, amit akar. S én nem akarom ilyen munkákkal elfecsérelni a drága szabad időmet. Majd bolond leszek!!...

A büfében veszem magamhoz a reggelit, aztán átmegyek a könyvelésre, Icukához, a menyasszonyomhoz. Leülök mellé az írógéphez, és eldiskurálunk. Szeretsz? Szeretlek. Nagyon? Nagyon. Örökké? Örökké. És így tovább, és így tovább. Legtöbbször azonban nem is beszélgetünk, csak fogjuk egymás kezét, és csendben nézzük, hogyan dolgoznak a többiek. Olyan jó így ülni édes kettesben a hivatalszobában.

Nem, nem találkozom vele munkaidő után. Az udvarlás is munka: fizikai és szellemi munka. Hajjaj, de milyen nehéz munka! És én nem vagyok hajlandó munkaidő után dolgozni. Miért udvaroljak én munkaidő után, a szabad időm rovására? A babám két szép szeméért?

Természetesen nem lehet mindig a hivatalban ülni egy nővel, el is kell néha vinni valahova. De nem munkaidő után. Még mit nem! Gyakran járunk délelőttönként moziba, majdnem minden új filmet megnézünk. Icuka nagyon szeret moziba járni... Hogy mit szólnak odabenn? Semmit. Én megmagyaráztam a főnökömnek: örüljön, hogy sikerült összekovácsolni egy ilyen kis kollektívát, mint mi vagyunk: Icuka és én. Örülnie kell, hogy közösen járunk moziba, hogy közösen szórakozunk. De ilyen kollektív megmozdulásokra nem vagyok hajlandó munkaidő után. Nem áldozom fel a szabad időmet kollektív mozilátogatásokra. Akkor inkább egyedül megyek, vagy a menyasszonyommal.

Mozi után visszamegyünk a hivatalba, és elkéredzkedünk egy félórára, hogy lemehessünk a szemközti eszpresszóba egy kávéra. Annyit igazán megengedhet magának az ember. Nem vagyunk gépek, robotemberek, és félóra nem a világ.

Fél egykor ebédelünk. Ebéd után tartjuk az értekezleteket, a gyűléseket, az üzemi futball-, asztali tenisz- és sakk-bajnokságokat, a műsor-esteket, mert egyikünk sem hajlandó eltékozolni a szabad idejét, amikor meg lehet ezeket csinálni munkaidőben is.

Én nemcsak reggelizem, tízóraizom, ebédelek és uzsonnázom munkaidőben, hanem vacsorázom is. Igaz, hogy egy kicsit korán vacsorázom, de miért töltsek el ezzel is egy órát a szabad időmben? A szabadidő másra való. S mivel vacsora után rendszerint le szoktam feküdni, lefekszem az íróasztalra, és jóízűen alszom fél ötig. Fél ötkor cseng a vekker: frissen felemelem a fejemet az íróasztalról, s nagyot nyújtózkodom. Fél öt, vége a munkaidőnek.

Szabad vagyok!

Mikes György

Nincs tisztulás

Gerő Sándor rajza

De Gaulle: Ettől minden csak piszkosabb lesz!

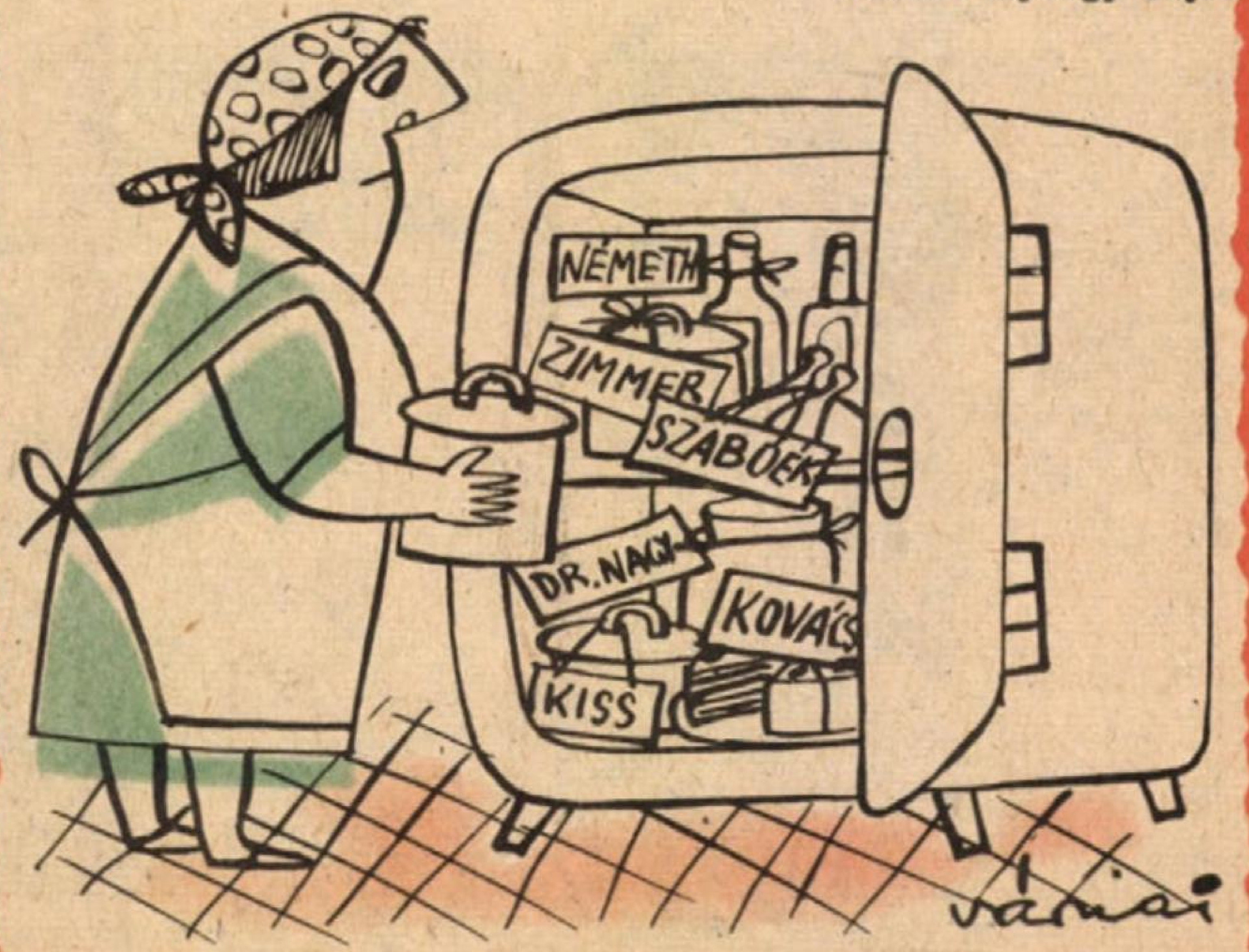
Fontosabb hívószámok

Balázs-Piri Balázs rajza

Az új hűtőszekrény

Várnai György rajza

A LUDAS MATYI KABARÉJA

(Történik egy nagy vállalat büféjében. Szereplők: Anna és Veronka kartársnők és jóbarátnők.)

VERONKA: Miért vagy olyan borús hangulatban?

ANNA: Hát ne üsse meg az embert a guta! Képzeld, tegnap szóltak le az ÜB-től, hogy holnaptól be vagyok utalva két hétre a balatoni üdülőnkbe. Valaki lemondott.

VERONKA: És ennek nem örülsz? Főszezonban mehetsz nyaralni.

ANNA: Mehetnék, de nem tudok. Nem álmodhattam, hogy ilyen hirtelen kapom meg a beutalást. Kölcsönadtam Icának a kofferjeimet. Valahol a Tátrában hűsöl velük.

VERONKA: Elég, ha táskákat viszel.

ANNA: Mindegyiket kölcsön adtam. Júliusban valamennyi pesti koffer úton van. Aki nem utazott el, attól kölcsönkérték. A kislányom még a strandtáskáimat is kölcsönkérte táborozásra. A Sabena jelzésű nylon-szatyorra nem volt szüksége, de elvitte, mert tetszett a felirata.

VERONKA: Valahogy majd csak becsomagolsz.

ANNA: Ha volna mit!! Manci Várnába utazott, kölcsönkérte a fürdőköpenyemet és a napszemüveget. Piri Parádra ment, kölcsönkérte a villanyvasalót. A sógornőm nyaral, kölcsönkérte a flanell-nadrágomat, Kati a fehér blúzaimat...

ANNA *(részvéttel)*: Tényleg nem tudsz elutazni?

VERONKA: Hát bajosan.

ANNA: Nahát én segítek rajtad. Add nekem kölcsön a beutalásodat.

(stella)

EGYENES EMBER

Ügyes-bajos dolgom akadt nemrégen, bizonyos kérelmet adtam be egy hivatalnak, okmányokkal, bizonylatokkal s mindenrendű egyéb igazoló iratokkal. Ilyen módon pedig néhány nap múlva szükségszerűen elérkeztem az efféle ügyintézésekkel járó idegösszeroppanás küszöbéhez.

Akkor arra gondoltam, hogy felkeresem a hivatal fejét, s mint a bürokrácia ellenes harc idült bajnoka, felmutatom előtte sebeimet, hogy azokat gyógykezelje vagy legalábbis ápolgassa.

A fej barátságosan fogadott, karosszékkel meg cigarettával kínált, s megkérdezte, mit óhajtok előadni. Lelkembe reménysugár költözött, s megvallottam neki, hogy egy kérelemmel bajlódok, melyet az ő hivatala hivatott elintézni. — A kérelem — beszéltem el neki — oly szabályszerű, mint egy derékszögű háromszög, s oly természetes, mint a mezők liliomа, ezenfelül pedig el van látva mindenféle beléggel, amit csak egy hivatal megkívánhat magának, és szemének-szájának ingere lehet.

A hivatal vezetője figyelmesen meghallgatott, majd megjegyezte, hogy önáluk meglehetősen nehézkesen megy végbe az ügyek intézése.

— Magam is így tapasztaltam — mondtam örömmel, és szívemről leesett az idegösszeroppanás. — Éppen így vélekedtem én magam is — mondtam neki —, ezért kerestem fel, hogy módot találjunk a dolog egyszerűbb, rövidebb elintézésére.

A főnök sajnálkozva nézett rám, és így szólt:

— Sajnos, nem ígérhetek ezen a téren semmit sem. Alighanem hosszadalmas és körülményes úton fog csak az általunk meghozott határozathoz jutni.

Megdöbbenve néztem rá. — Hogyan? — kérdeztem csodálkozva. — Kérelmemet, mely világosabb a napsütésnél, s egyszerűbb a lágytojásnál, talán még más hivatalok is iktatni kötelesek, netalán más hivataloknál is láttamozásra szorul, s ezzel késlekedik a bonyolítása?

— Nem — felelte a vezető tisztviselő őszintén. — Az ön kérelmében egyes-egyedül a mi hivatalunk hivatott határozni, és egyedül az én aláírásom szükséges az ügy elintézéséhez.

Egyre értetlenebbül néztem rá. — Nem értem — dadogtam. — Ön világosan látja, hogy hivatalában nehézkesen halad az ügyintézés. Ezenfelül biztosított arról is, hogy egyes-egyedül az ön hivatalán, az ön aláírásán múlik kérelmem elintézése, mely érthetőbb, mint az egyszeregy, s közönségesebb az esővíznél. S ön most mégsem látja meggyorsíthatónak kérelmem elintézését? Vajon miért nem? — függesztettem szemeimet a hivatal vezetőjére.

— Azért nem — felelte ő, s hangjából határozott együttérzés csendült ki —; azért nem, mert mindenekelőtt én magam utálom a rövid és egyszerű ügyintézést.

Megkínált kávéval, majd intett a titkárnőjének, hogy vezessen ki.

Somogyi Pál

Szellemidézés

Azon vers szellemét idézték,
mit nemrég írt egy verselő,
ámde a sűrűn írt sorokból
a szellem valamilyen okból
az istennek se jött elő...

Állatkerti anzix

Itt van a nyár, virít az ég,
pillangók lebegnek,
alighanem minden állat
örül a melegnek.

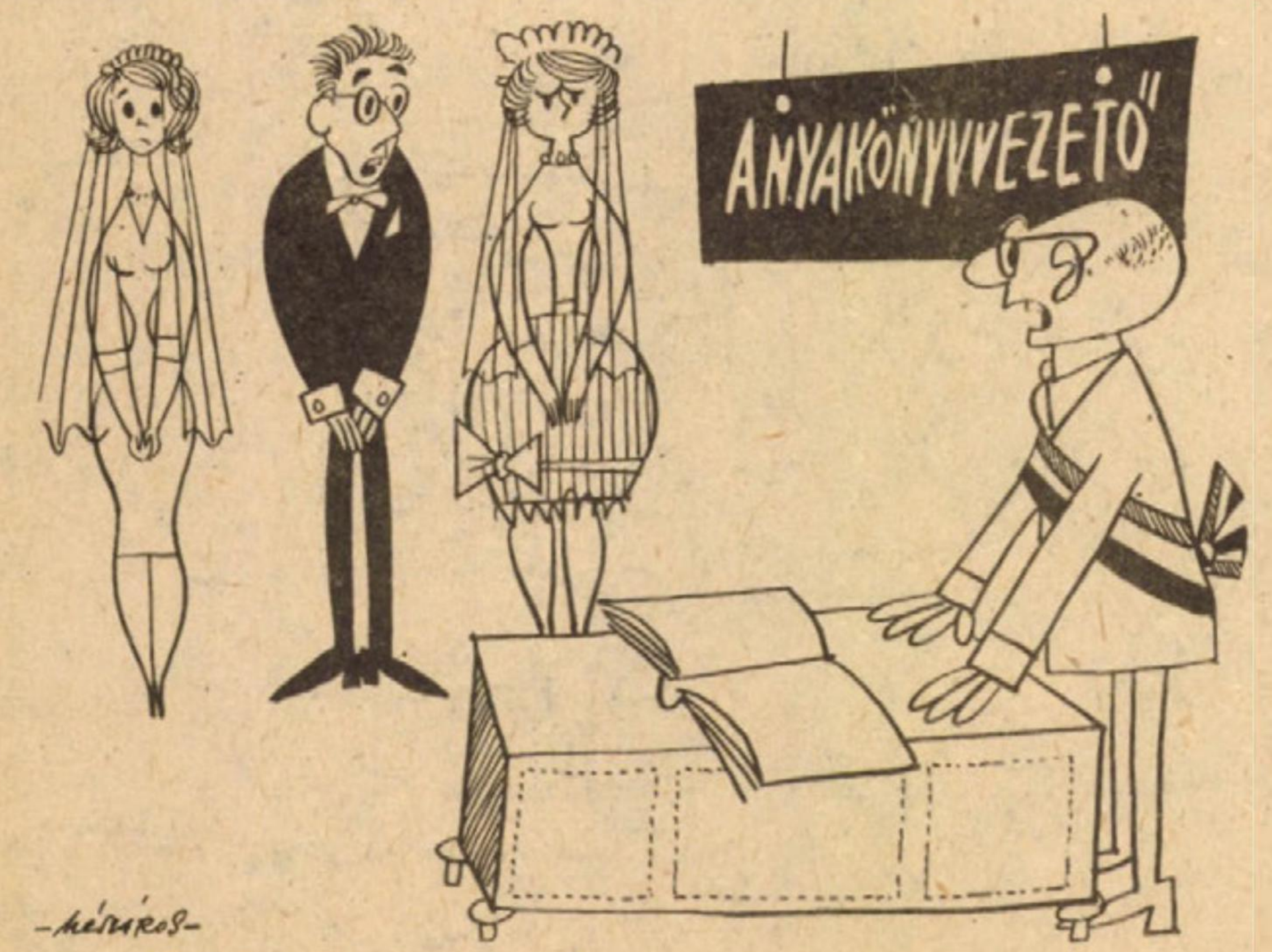
Csak az elefántok furcsák,
nézem őket sorra:
bánatában mindegyiknek
földig ér az orra.

Darvas László

Határozatlan ember

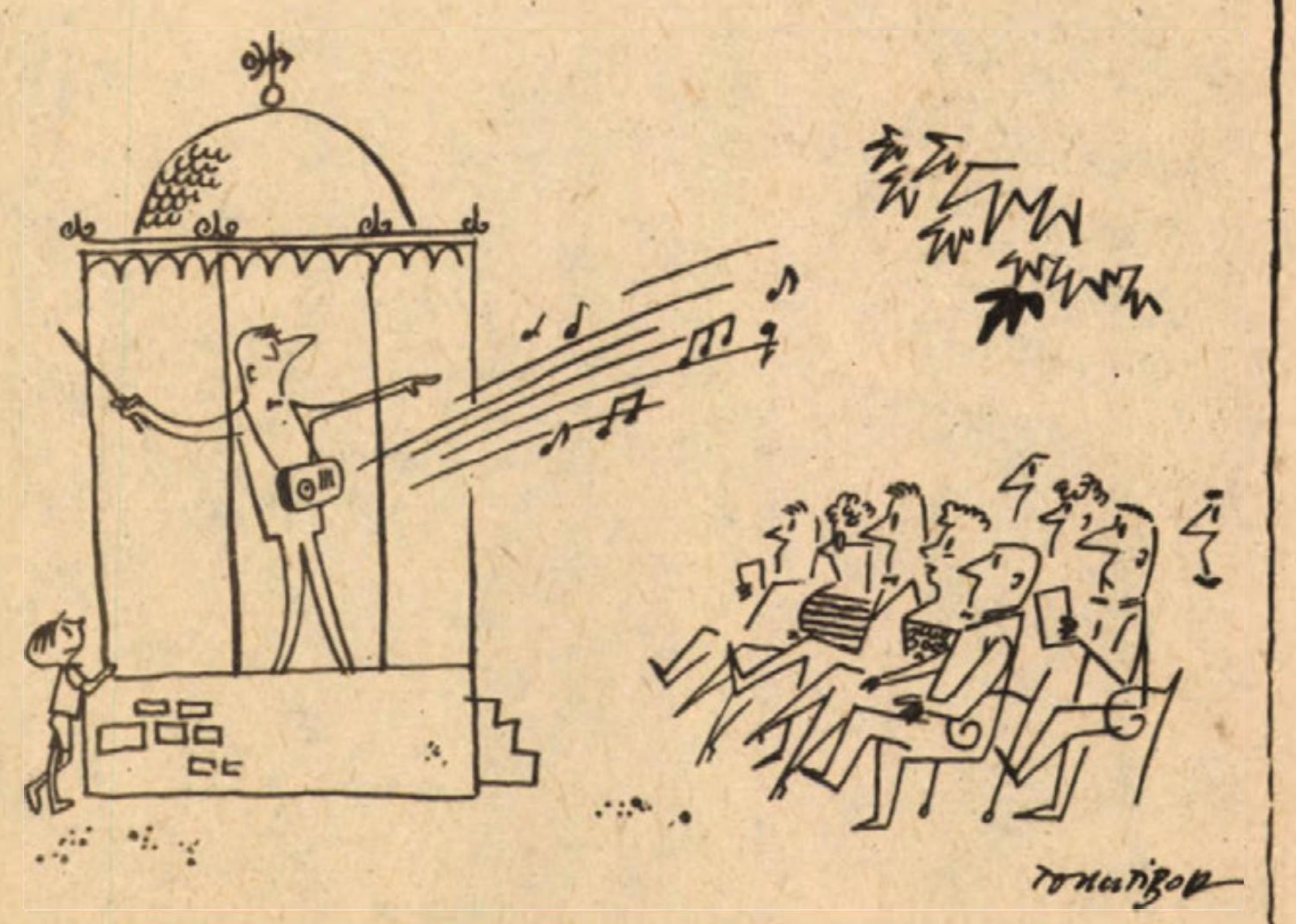
Mészáros András rajza

– Melyik a menyasszony?
– Kérem szépen, még mindig nem tudtam dönteni...

A jövő zenéje

Toncz Tibor rajza

Nem igaz, hogy a fiatalok nem érdeklődnek a klasszikus zene iránt. Egy fiatalokból álló operabarát társaság például „opera-kvíz"-t játszott a minap. A kérdező mindig mondott egy operahőst, s a versenyzőnek meg kellett mondani, hogy az illető operahős miről nevezetes, mi a jellegzetessége. Néhány példa:

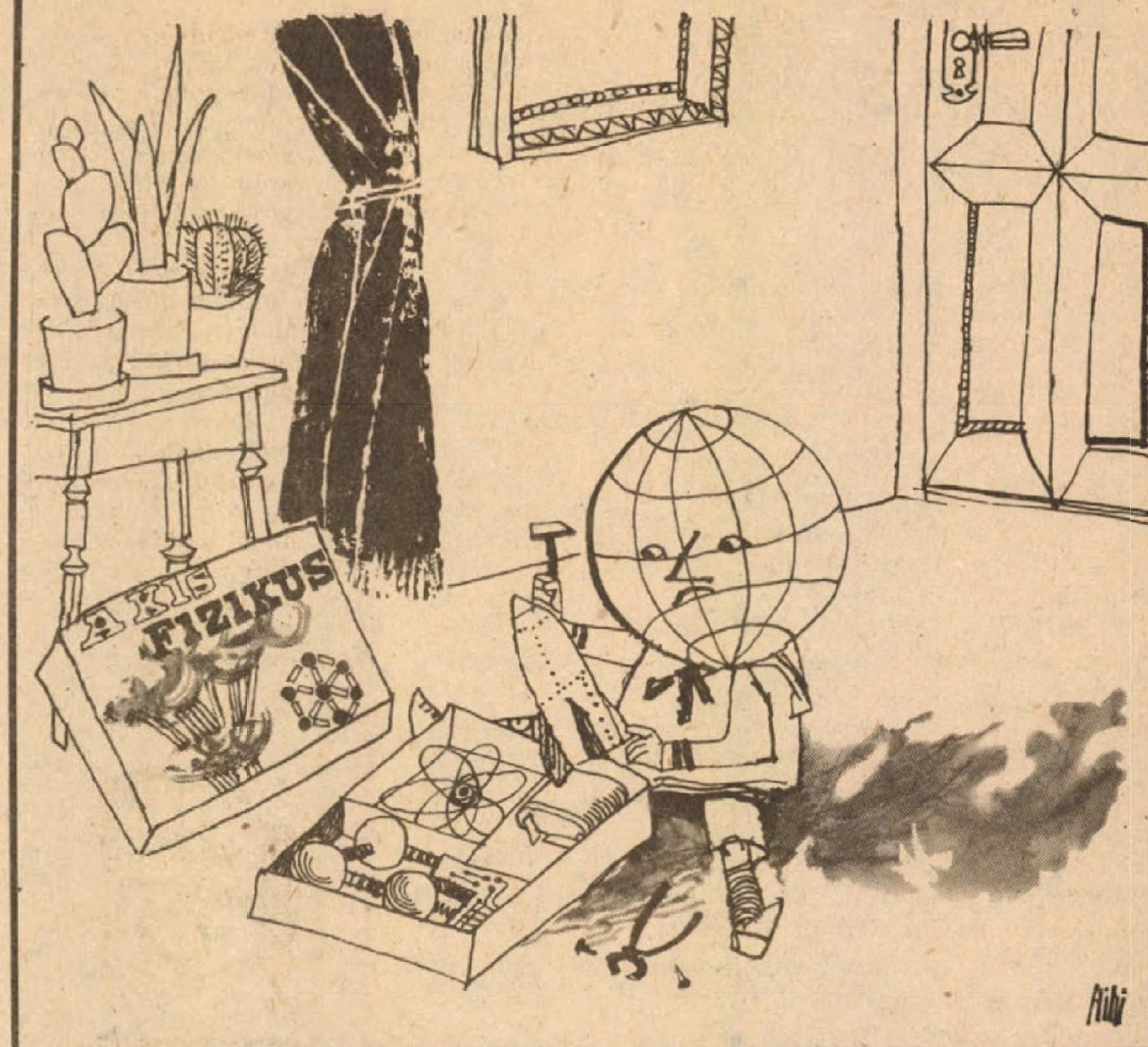
— Ki volt Lohengrin?
— Aki nem akart bemutatkozni.
— Turiddu?
— Aki megharapta a fuvaros fülét.
— Hoffmann?
— Aki szeretett mesélni.
— Papageno?
— Akivel madarat lehetett fogatni.
— Petur bán?
— Bordalénekes.
— Faust?
— Ördöge van.
— Koncsak kán?
— Aki szereti az előkelő barátokat.
— Igor herceg?
— Akinek honvágya van.
— Fidelio?
— Férfiimitátor.
— Sámson?
— Akit a szerelem vakká tett.
— Carmen?
— Aki nem jutott be a bikaviadalra.
— Anyegin?
— Aki párbajvétséget követett el.
— A bolygó hollandi?
— Akinek megváltás volt a halál.
— Don Juan?
— Akit a szobor leleplezett.
— Rigoletto?
— Aki zsákbamacskát vett a bérgyilkostól,
— Tosca?
— Aki hatóság elleni erőszakot követett el.

Én mint egyszerű hallgató is éreztem, hogy operai műveltségem számottevő mértékben gyarapodott. És még mondják, hogy a mai fiatalokban nincs operairodalmi áhítat!

Feleki László

Veszélyes játék

Hegedűs István rajza

A gondolatolvasó kutya

Toncz Tibor rajza

Inkognitó

– Kisasszony, legalább a táblát tisztán kellene tartani . . .

Jön a pincér nélküli étterem!

– Úgy látszik, itt már meg is valósították . . .

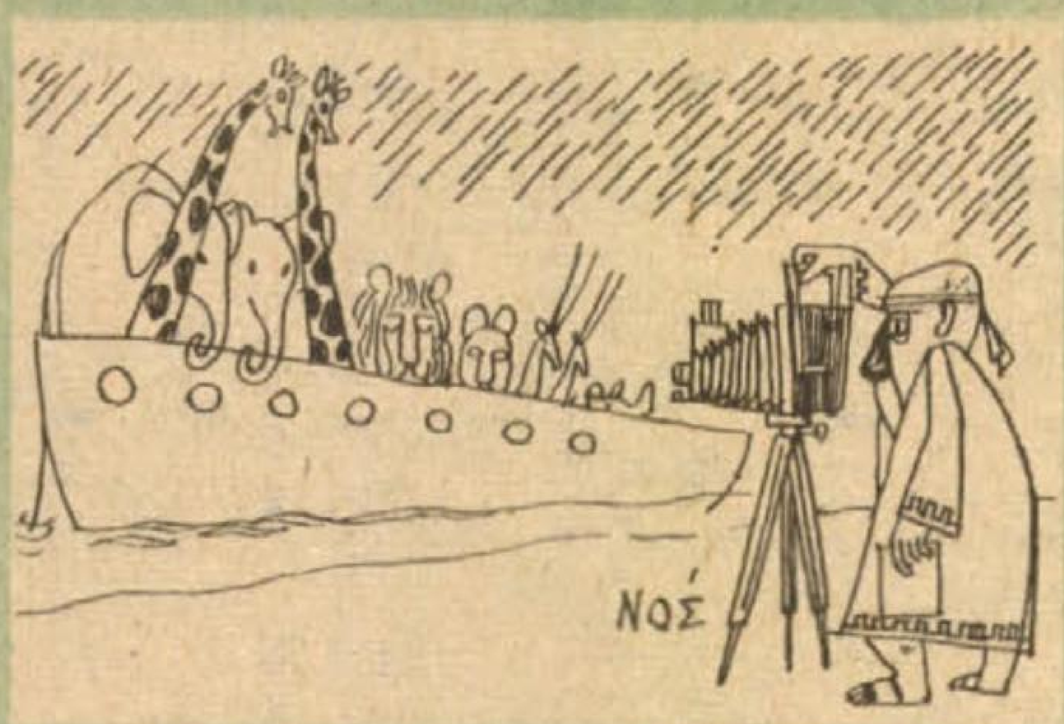
Vasvári Anna rajzai

Objektív történelem

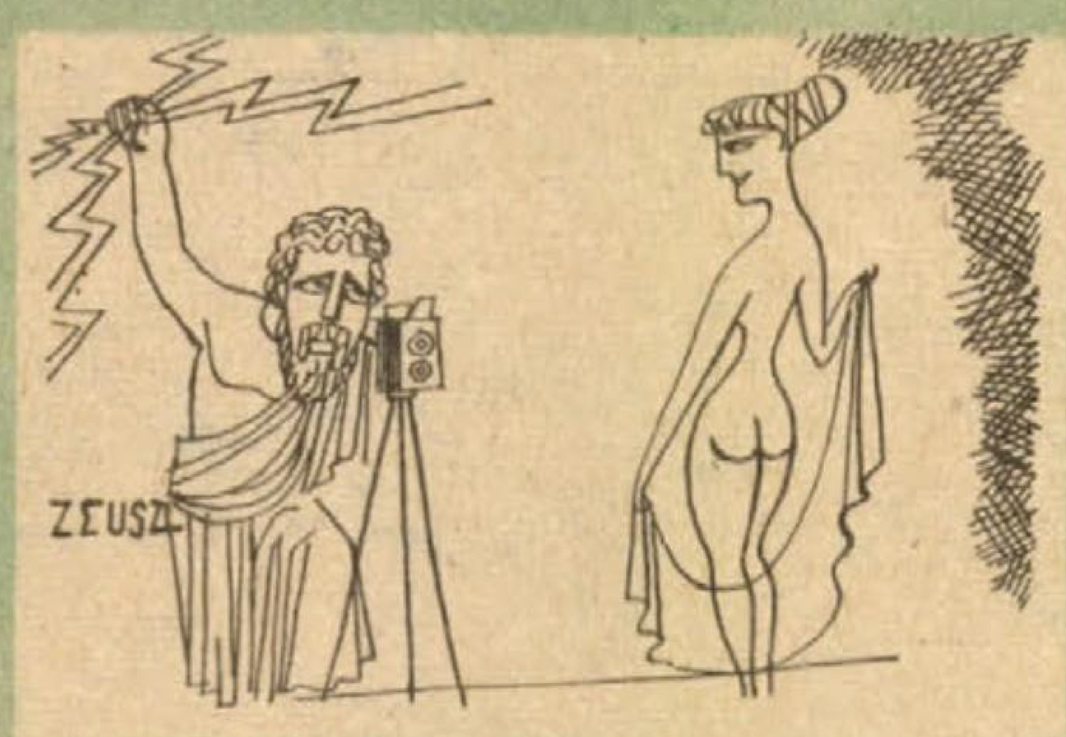

— Ádám, ne inkább ezt a ruhát vegyem fel?!

— Nézd, az öreg ilyen özönvíz előtti masinával akar képet csinálni!

Az első vaku

— Öthatoddal exponáljon ebben a sötét középkorban!

— Elkéstem! Megint le lesz vágva a képről a fej!

Szűr-Szabó József rajza

NYÁRI GYŰJTÉS

(Szín: hegyoldal, sétáló párok, a férfiak vállán, fényképezőgép.)

TAKÁCS *(nyakában óriási fényképezőgép):* Szerelmem!

ILONA *(elhárítja az ölelést):* Jaj, Takácskám. Én úgy félek!

TAKÁCS: Ne féljen, tündérem... *(Fényképezőgépére mutat.)* Azt mondjuk, hogy amatőr-fényképkiállításra készülünk.

(Hirtelen felharsanó gyerekének: „Ujjé, a hegyekben nagyszerű...” Matrózgalléros és két társa megjelenik.)

MATRÓZGALLÉROS *(botot szúr a földbe):* Na, fiúk, itt letáborozunk, és gyűjtjük a vasat.

TAKÁCS: Mit gyűjtötök itt?

MATRÓZGALLÉROS ÉS KÉT TÁRSA *(egyszerre):* Va-sat!

TAKÁCS: Ugyan, itt nincs vas. *(Hirtelen gondolattal.)* Ellenben van egy javaslatom, mivel látom, rendes gyerekek vagytok... Otthon van vagy két kiló hulladék vasam, nektek ajándékozom!

MATRÓZGALLÉROS *(noteszt vesz elő, hivatalosan):* Kérném az adatokat.

TAKÁCS *(diktálja):* Takács Lajos, Rákóczi út tizenhét, második emelet négy.

MATRÓZGALLÉROS: Helyes, holnap ott leszünk. *(Társaival el.)*

TAKÁCS: Imádottam... *(Átöleli, de abban a pillanatban gyerekének: „Ujjé, a hegyekben...” Fehértrikós fiú és két társa be.)*

FEHÉRTRIKÓS: Phüüü, na, itt jó lesz...

TAKÁCS *(dühösen):* Mi lesz jó? Mit zajongtok itt, nyavalyás kölykök?

FEHÉRTRIKÓS: De kérem, mi papírt gyűjtünk!

TAKÁCS: Hol van itt papír?...

FEHÉRTRIKÓS *(indignálódva):* Mit csináljunk, kérem. Ez a mi körzetünk. Valami kevés kis papír majd csak akad...

TAKÁCS: De nem itt! Holnap kaptok 5 kiló újságpapírt, írd fel a címem: Takács Lajos, Rákóczi tizenhét...

TAKÁCS *(ellágyulva Ilonkához):* Szerelmem, a kezed...

(Pirosinges és társai énekelve be.)

TAKÁCS *(rikácsolva):* Csend legyen! És eltűnni! Itt már minden össze van gyűjtve.

PIROSINGES *(megnyugtatóan):* Bácsi, tessék nyugodtan fotózni. Mi csak rongyot gyűjtünk.

TAKÁCS *(nem tud szóhoz jutni, Ilonkába karol, és dühösen elvonul).*

PIROSINGES *(füttyent, mire mindhárom csoport egybegyűlik).*

FEHÉRTRIKÓS *(könyvet vesz elő):* Na, gyorsan diktáljátok.

MATRÓZGALLÉROS: Húsz kiló papír, négy kiló vas.

FEHÉRTRIKÓS *(miközben jegyez):* Nekem 11 kiló papír, öt kiló fém, három kiló rongy... És neked?

PIROSTRIKÓS *(diktálja):* Negyven papír, tizenhárom vas.

FEHÉRTRIKÓS: Az a magas, szakállas mit ajánlott fel?

PIROSTRIKÓS: Semmit... Az igazán csak fényképezni akart...

Függöny

Ordas Nándor

A Humor könyvéből

SÜKEY KÁROLY, múlt századbeli költő, nevét aligha őrizték volna meg költeményei, mint inkább az a körülmény, hogy „Petőfi barátja volt". Sükey lelkes híve és védelmezője volt a virágjában oly sokat és méltatlanul – s kik által! – támadott Petőfinek. Akkoriban Zerffy, Hiador (Jámbor Pál) és Császár Ferenc támadta Petőfi „pórias" költészetét, s a Divatlapokban állandó csipkelődésekkel és gyalázatos „kritikákkal" illették. Sükey – aki egyébként erősen dadogott – felindulva rontott be egy ilyen legfrissebb förmedvénnyel Petőfiék törzsasztalához.

– Ssssándor! Zidddenézzz ... mit i-ír ez a ...

Ha fel volt indulva, szegény Sükey még dadogva sem tudta magát kifejezni. Petőfi baráti jósággal biztatta-csillapította:

– Beszélj, Károly, beszélj csak szép nyugodtan. Tudod, hogy én akkor is megértelek, ha beszélsz.

UJVÁRY LAJOS, operettkomikus, szokott kávéházában jól bevacsorázott, aztán kocogott poharán a fizetőnek.

– Volt egy leves, aztán egy sertéskaraj párolt káposztával, saláta, két torta, meg egy fekete. Írja fel a többihez – hadarta gépiesen. Csak utóbb pillantott föl s vette észre, hogy új fizetőpincér van.

– Bocsánat, uram – tiltakozott a fizető – üzemünkben mától fogva megszűnt a fölírás.

A vékonybukszájú komikus a fagyos szavakat arcrebbenés nélkül vette tudomásul:

– Nem bánom, de fejben tud majd tartani ennyifélét?

Félénk fiú

Szegő Gizi rajza

– Tudja, Pista, én valahogyan nem ilyen szelídnek képzeltem el a vadevezősöket...

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

– Ki akartak küldeni Párizsba, de nem vállalkoztam rá, mert nem tudok franciául...

Pesti tudósítónktól

A „Budapest Fővárosi Tanács VB Élelmiszerkereskedelmi Irodája Értékesítési Osztály" távbeszélő útján közölte lapunkkal, hogy a „Pesti tudósítónktól..." című közleményünkben a Közérttel foglalkozó észrevétel helytelen, mert 180—000-as szám nem a Közérté, hanem a Csemege Élelmiszerkereskedelmi Vállalaté, tehát helyreigazítás szükséges.

Miután túlestünk a hivatalos részen, hadd elevenítsem fel a helyreigazítandó közleményt. Kifogásoltam, hogy a szóban forgó üzletben a házhozszállítást egy olyan falragasz ábrázolja, amelyen egy súlyos csomagoktól roskadozó kisfiú látható. Figyelmébe ajánlottam a Közért vezetőségének, hogy a gyermekmunka már a gyarmatokon is kezd kimenni a divatból. A csomagok alatt görnyedő kisgyerek nem a Közért fáradozik, legföljebb ellenségeink számára Csemege.

Jobb lett volna, ha a Fővárosi Tanács idézett illetékesei inkább a plakátot szedetnék le az üzletek faláról. Mert szép a helyreigazítás, de a Csemege-vállalat sem Angolában működik, hanem nálunk. Olyan ez, mint amikor az egykori főszolgabíró kacagva beszélt arról, hogy az újságok milyen szamárságokat írnak. Azt írták ugyanis, hogy négy gyereke fulladt bele a Dunába, pedig csak három...

*

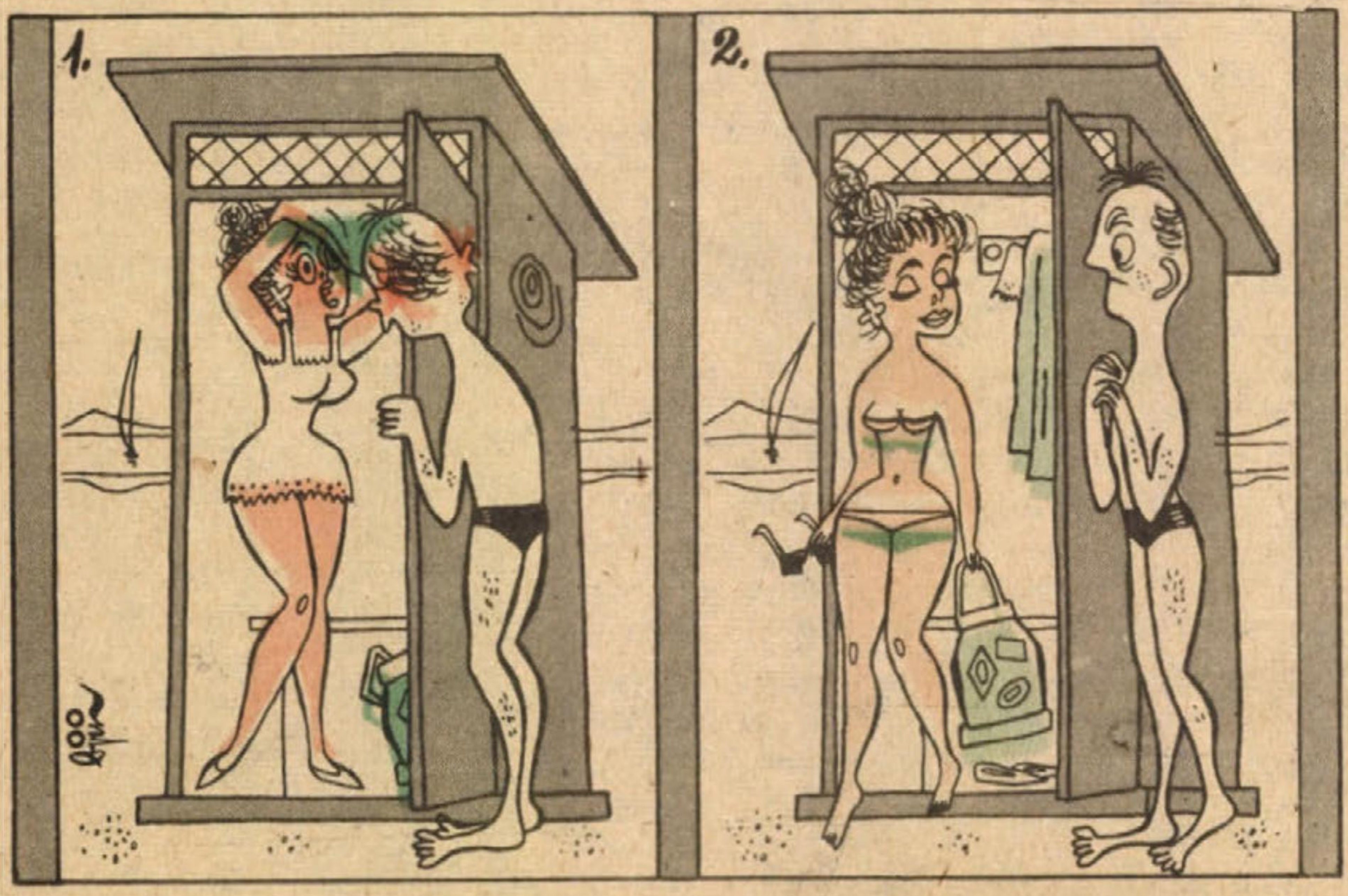
Olvastam, hogy a Balatonon két súlyos hőguta volt, húsz napszúrás, s tizenhét vitorlás felborult a viharban.

Jót tesz az a kis kikapcsolódás!

f. I.

Szemérmes nő

Balázs-Piri Balázs rajza

– Juj, még nem szabad!

– Mehetünk!

Barackérés idején

Schwott Lajos rajza

– Azt hiszi az úr, mert autója van, mindent lehet?!!

Tapintat

Elmondom, hogyan mentettem ki a múlt héten valakit a vízből. A karcagi Berekfürdőn történt, szerdán.

Hason feküdtem a strand nagymedencéjének beton peremén, és lehunyt szemmel élveztem a napsugarat, amikor egyszer csak megütötte a fülemet valami furcsa bugyborékolás. Kinyitottam szememet, és azt láttam, hogy tőlem talán másfél méternyire, a mély vízben, egy sárga fürdősapkás nő bugyborékol. Rögtön megállapítottam, hogy azonos azzal a sárga fürdősapkás nővel, aki néhány perccel előbb egy fekete fürdősapkás férfival, alighanem a férjével, oly vidám fröcskölést csapott ugyancsak a közelemben. Megállapítottam továbbá azt is, hogy a fekete sapka most messze, a sekély víz felé úszik.

Az asszony pedig itt bugyborékolt egyedül, s engem nézett.

Mit néz ez a nő oly állhatatosan engem?

Kissé felemeltem a fejemet a forró betonról, mert az a logikus gondolatom támadt, hogy megkérdezem tőle magától:

– Fuldokolni tetszik?

De elnyeltem végül, mert semmitől sem irtózom jobban, mint a tapintatlanságtól.

Így viszont ott feküdtem a legteljesebb bizonytalanságban. Kétségtelen, hogy a nő gyanúsan sokat iszik. Senki más nem látja kívülem, senki, pedig milyen könnyebbség volna valakivel legalább megbeszélnem ezt a dolgot. Csak én vagyok a közelében, én viszont olyan közel, hogy így hason fekve lenyúlhatnék érte. De hátha erre sértődötten elfordul a nő, erőteljes tempókkal odaúszik a férjéhez, és rám uszítja, amiért ki akartam kezdeni vele...? Annyi csalódás éri minduntalan a magamfajta jóhiszemű embert!

De a kutyafáját, hát miért nem kiabál legalább?! A fuldoklóknak kutyakötelességük segítségért kiabálni, annyit igazán megtehetnek!...

Vagy legalább, ha olyan büszke, némán nyújtsa a kezét! Némán, de ő nyújtsa először, hogy az ember biztosan tudhassa, nem fölöslegesen nyújt segítő kezet!

Persze, lassan megértettem őt is, ahogy egyre tovább néztem a víz alól föl-fölbukkanó fejét. Kétségtelenül szégyellte, hogy ilyen ügyetlenül elvesztette uralmát a víz fölött, és itt, a medence legszélénél fuldoklik, igyekezte titkolni még maga előtt is, azért nézett oly feszülten rám, arcomról akarta leolvasni helyzetét. Úgy okoskodhatott, hogy amíg egy életerős férfi mozdulatlanul nézi őt, nem lehet igazi veszélyben!

No, jó is volt, hogy nem rémítettem meg hebehurgya, brutális mentőmozdulatokkal. Ezt különben csődület, pánik, bámészkodás is kísérte volna, tapintatos férfi, ha lehet, megkíméli ilyesmitől embertársát, nekem is jólesne fordított esetben. És helyesen működött a sárga fürdősapkás nőben is az életösztön, amikor ő sem kiabált segítségért, mert az is csődületet, pánikot, bámészkodást eredményezett volna, amitől úgy látszik mind a ketten egyformán irtóztunk. A világ legszerényebb fuldoklója találkozott itt a világ legtapintatosabb életmentőjével.

Így történt aztán, hogy változatlanul hason fekve, a legeslegutolsó pillanatban diszkréten belelógattam karomat a medencébe, csak mintha a víz hőmérsékletére volnék kíváncsi. Ő kissé felengedve tartózkodásából, karomat azonnal görcsösen megragadta, de én természetesen tapintatosan úgy tettem, mintha észre se venném, s gondtalan napozást mímelve megmentettem az életét.

Dunai Ferenc

Protekció

A titkárnő jelentette:

– Zamárdi Gerő keresi telefonon. Azt mondja, hogy a lakásán már hívta.

A főosztályvezető bólintott:

– Igen, igen... Osztálytársam volt. Kérem, kapcsolja be. Biztosan kér valamit. Essünk túl rajta... Halló, itt Sebestyén... Szervusz... Hogyne emlékeznék... Mit óhajtasz? Hogyan? Hogy egy szavamba kerül? Nézd, bármiről is lesz szó, előre megmondom, hogy nem egy, hanem több szavamba kerülne. Azt is meg kell mondanom, hogy eddigi tapasztalatom szerint általában arra érdemtelenek ügyében kérnek protekciót vagy mint egyesek gúnyosan nevezik, szocialista összeköttetést. Na, mi a kérésed?

A volt iskolatárs erre elmondotta a főosztályvezetőnek, hogy unokaöccse, Szepezdi Kázmér ügyében telefonál. Az egyik tanácsi vállalatnál dolgozott, ahol bolond fejjel kijavított egy nyugtát. A cselekedetet sikkasztásnak minősítették, és azonnali hatálylyal elbocsátották. Az összeg nem volt nagy, ezért nem tettek bűnvádi feljelentést. Két gyermeke és köszvénye van. Igéri, hogy példás munkával jóváteszi hibáját. A főosztályvezető azt is megtudta volt iskolatársától, hogy a sikkasztó rendkívül képzett szakember, aki képességeinél fogva vezető állásra is alkalmas lenne. Ha tehát a vállalat mostani igazgatója esetleg más beosztást kapna, az unokaöccs jól ellátná a vezetői teendőket.

Sebestyén elmosolyodott:

– Szóval szerinted egy szavamba kerülne, hogy unokaöcséd tette jutalmául visszakerüljön a vállalathoz? Méltányolom, hogy elég erőt érez az igazgatói teendőkre, de egy kicsit furcsának találom, hogy a nyugtajavítás jutalmául vezető akar lenni. Szerintem még a köszvénye sem indokolja ezt. No de te azzal érvelsz, hogy iskolatársam voltál, és együtt fociztunk a grundon. Jó, én telefonálok a vállalathoz, hiszen az igazgató jó barátom. Azt is megígérem, hogy tárgyilagos leszek, és az eredményt közlöm veled. Hívj fel úgy egy félóra múlva.

Letette a kagylót, és tárcsázott:

– Szervusz, itt Sebestyén. Kérlek, én Szepezdi Kázmér ügyében telefonálok. Tudom, sikkasztott nálatok. Unokabátyjával együtt jártam iskolába, és a régi szép napok emlékére való tekintettel arra kért, hogy járjak közbe rokona ügyében. Én megígértem, hogy telefonálok. Nem szeretek hazudni, íme, betartom ígéretemet. Szóval azt kéri, hogy vegyétek vissza, de a réginél jobb beosztásba. Szívesen elmenne a te helyedre is igazgatónak. Jól ellátná feladatát, mert köszvénye van. Szóval én minden kommentár nélkül tolmácsoltam kérését. Hogyan? Hogy újabb üzelmeire jöttetek rá, és már az ügyészségen van az ügy? Köszönöm a felvilágosítást. Szervusz, öregem.

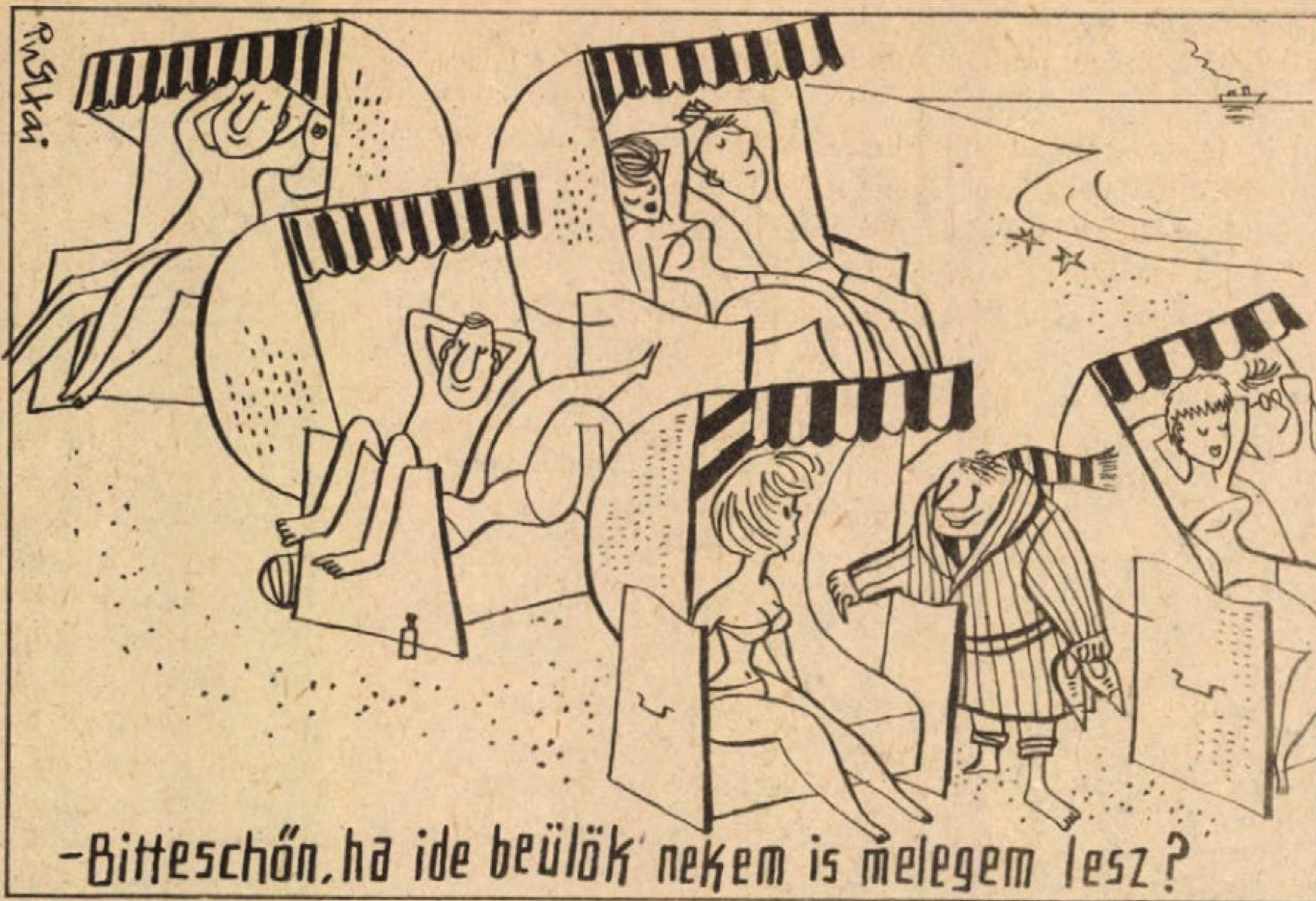
Félóra múlva jelentkezett a nagybácsi.

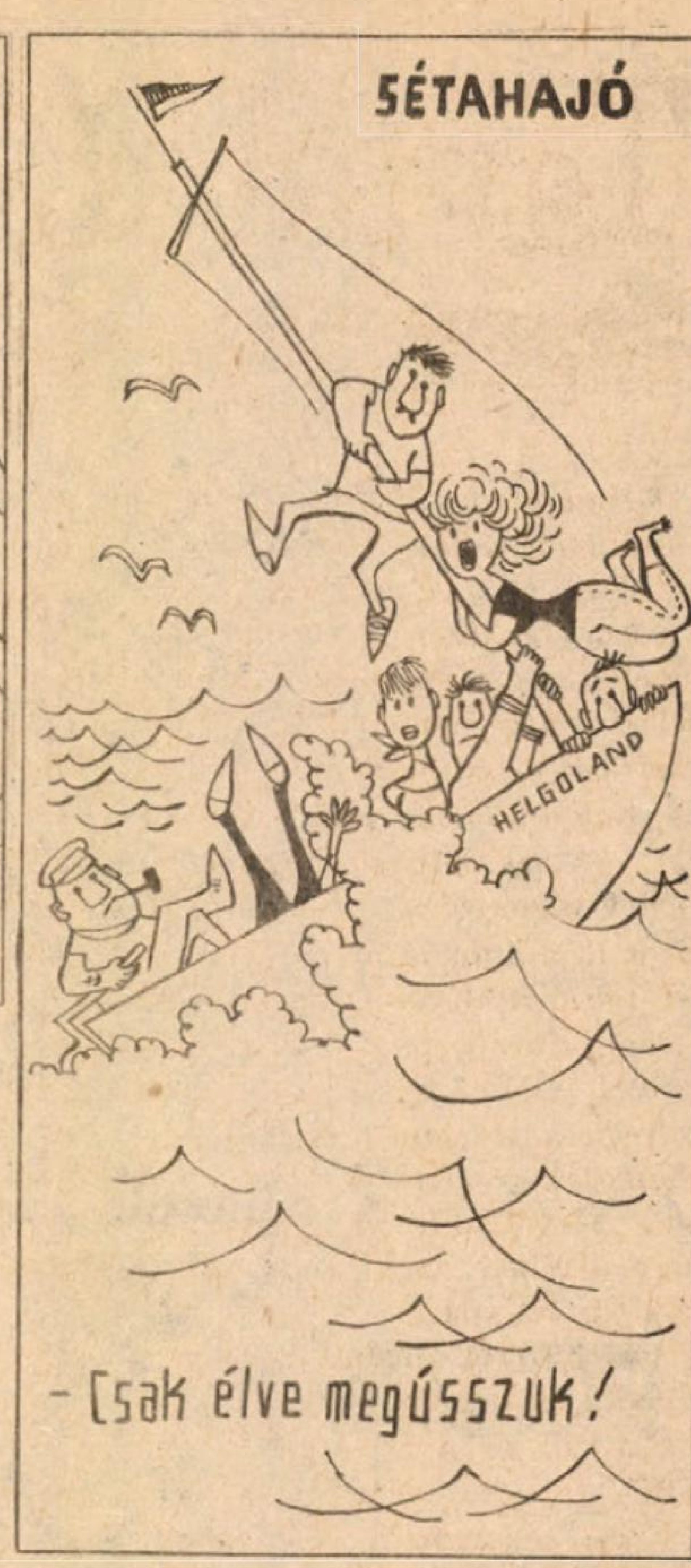
– Kérlek, telefonáltam – közölte vele a főosztályvezető –, valóban úgyszólván csak egy szavamba került a dolog. Barátom türelmesen meghallgatott, és én most elmondhatom neked, hogy unokaöcséd rövidesen megfelelő helyre kerül... Igen, ez bizonyos. Szervusz.

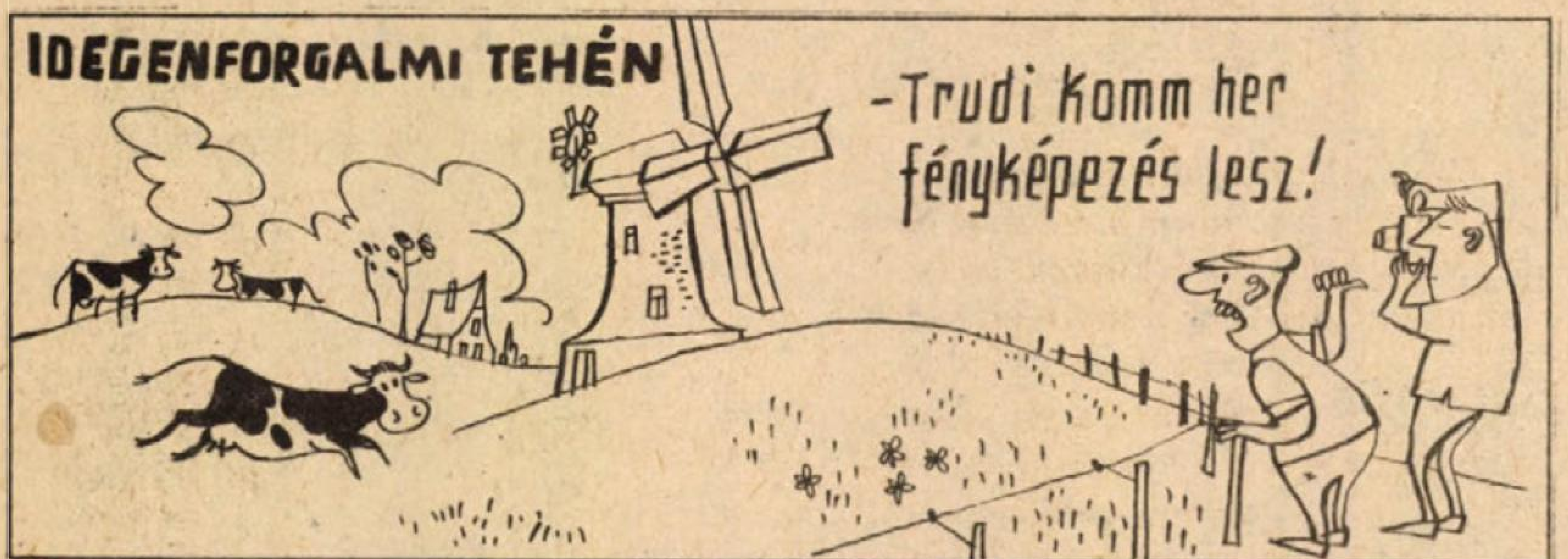
Palásti László

A Keleti-tenger mellől

EMLÉKEK EGY TÁRSASUTAZÁSRÓL

Pusztai Pál rajza

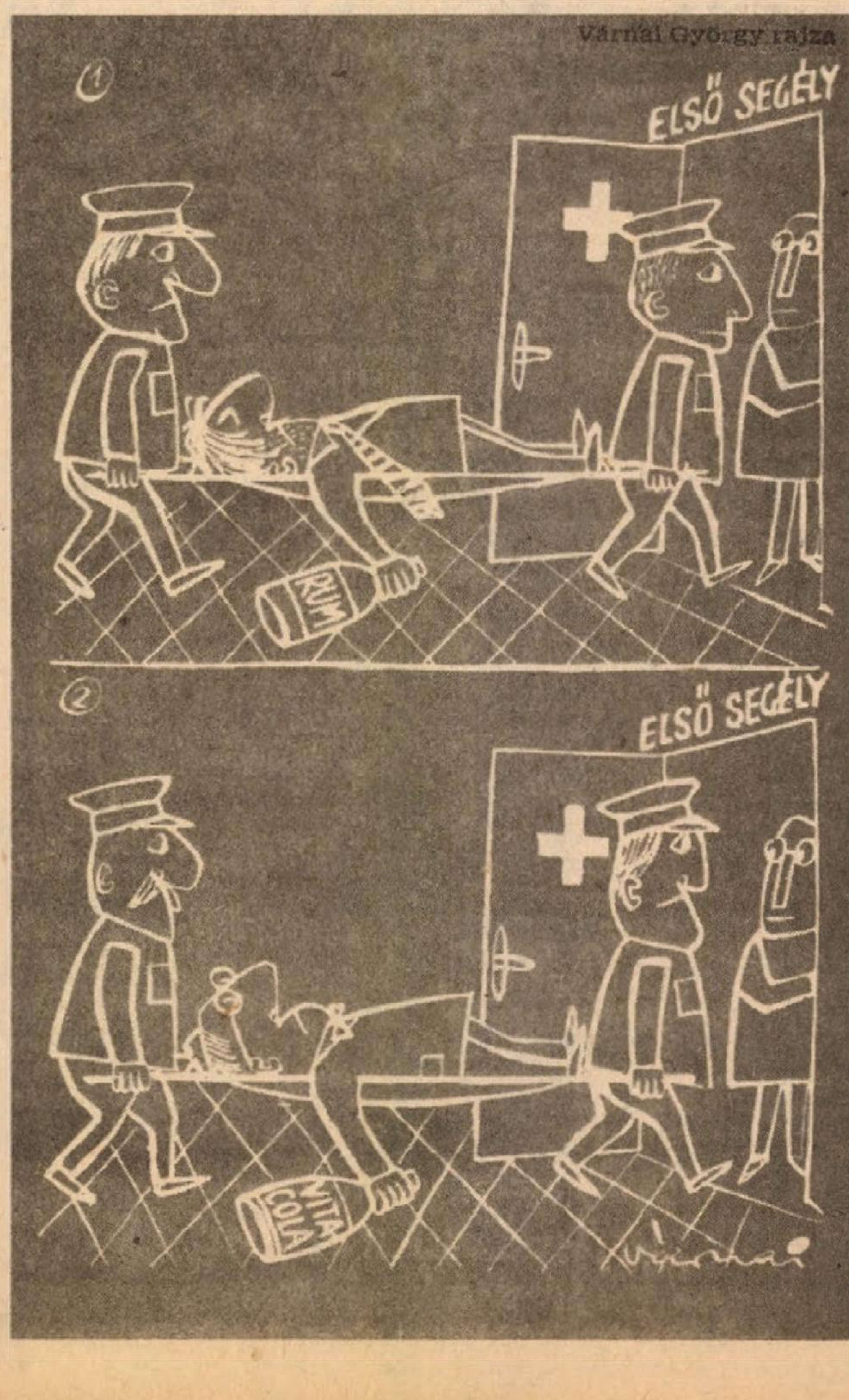
Családtag

Balázs-Piri Balázs rajza

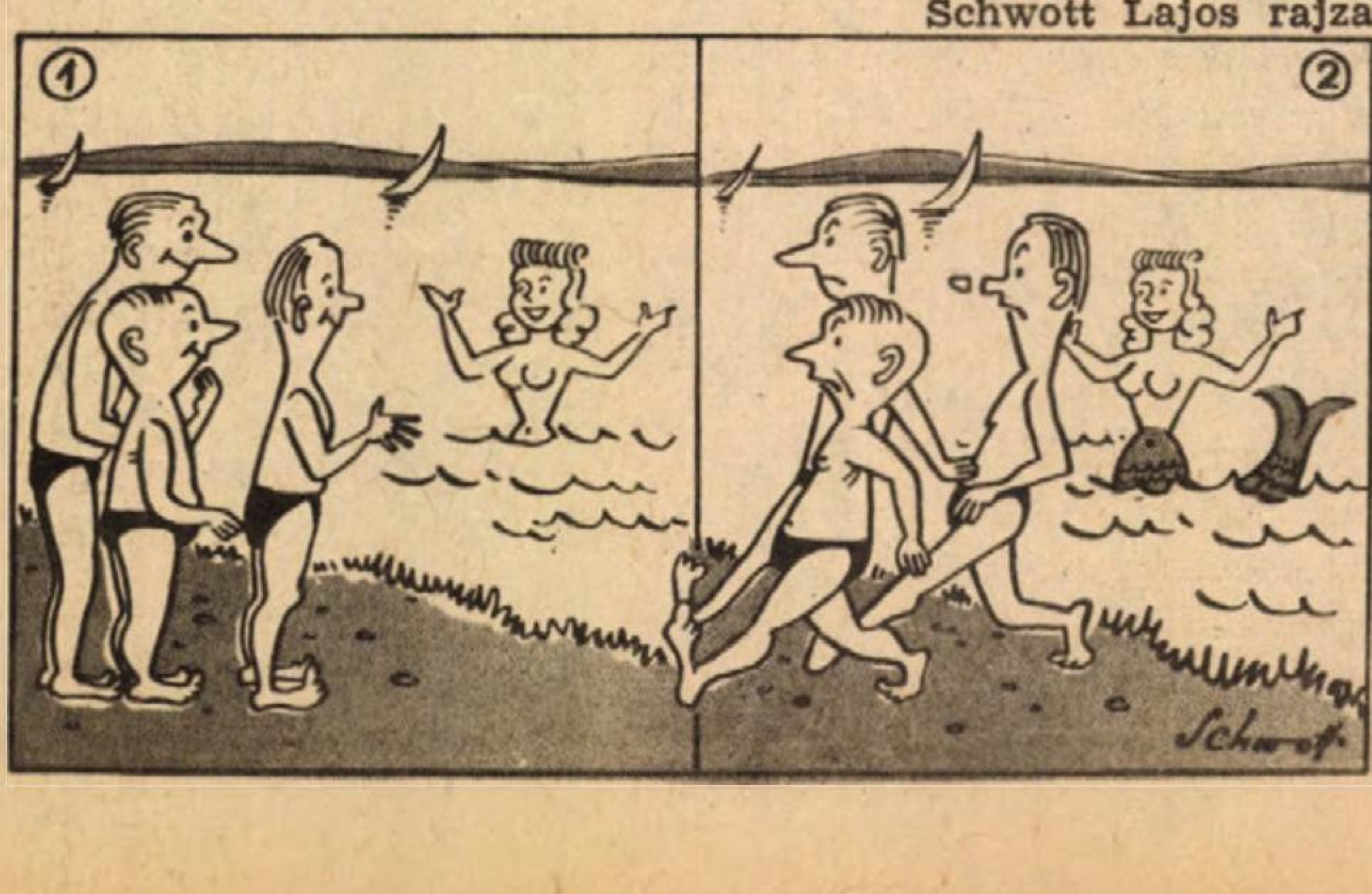
– Flokikám, valami Bodri keres. Mit mondjak neki?

Az ital veszedelmei

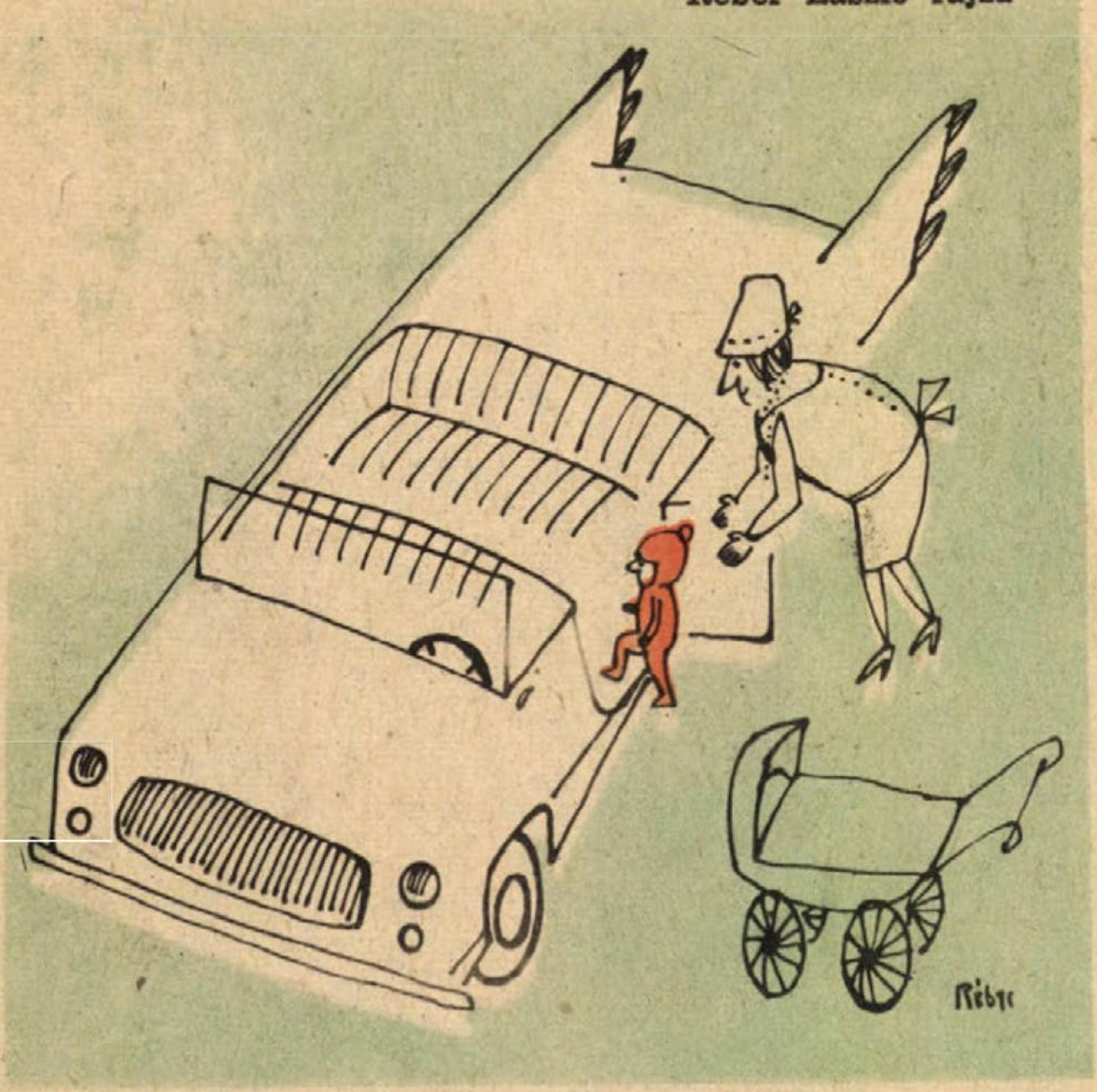
Csalódás a Balaton partján

Schwott Lajos rajza

Jár a baba...

Réber László rajza

A pancsoló kislány

Mészáros András rajza

Talpig FÉRFI

— Még két konyakot — rendelkezett dr. Kutorka Tihamér, egy ügyvédi munkaközösség délceg tagja, az eszpresszó félhomályában. A délcegség dr. Kutorkánál tényállás volt, és úgy vélte, hogy a társaságban ülő Lilike is hajlandó ezt a bizonyítékok alapján tudomásul venni. Ezért közelebb húzódott Lilikéhez:

— Mert tudja — kezdte tanúvallomását —, én a száraz paragrafusok embere vagyok, a jogszabályok tudora már évtizedek óta, de magával költő leszek és rajongó ifjú...

— De Tihamér — szakította félbe Lilike —, én nem szeretem a mai fiatalokat!

— Lilike — folytatta védőbeszédét dr. Kutorka —, maga nemcsak szép, hanem okos is!

— Igen... igen... De csak olyan emberhez tudok vonzódni, aki talpig férfi!

Dr. Kutorka belátta, nincs más hátra, elő kell tárnia a tárgyi bizonyítékokat:

— Nézze, Lilike, megajándékozom magát egy karkötővel! Van egy drágaköves aranygyűrűm is, nekem nem kell, magára rakom! Nyáron egy külföldi utazást is rakok magára, Wartburgot rakok magára, és amit akar!...

— Látja, Tihamér — alakított ki most már Lilike is határozott álláspontot, s jelentősen megsimogatta a férfi kezét.

S miután megbeszélték a másnapi randevút, Kutorka engedte, hogy Lilike hazatérjen tisztes polgári otthonába. Néhány percnyi boldog álmodozás után ő is indult. Délcegen, fütyörészve lépett le a járdáról. Éles fütty állította meg, majd valaki gyöngéden megfogta a karját. Egy fiatal rendőrnő volt:

— Kérem — szólt —, a lámpa tilosat mutat! Máskor tessék körülnézni, és most tetszik fizetni tíz forintot!

Dr. Kutorka arca hamuszürkévé vált, haja megőszült, és torkából köhögősen sípolva tört elő a hang:

— Aranyos kislányom, ne legyen egy ilyen öreg bácsihoz ennyire szigorú! Édes gyerekem — nyöszörögte —, nem látok már a lámpáig, színvak is vagyok, már a kis unokáimat is alig tudom egymástól megkülönböztetni, annyira gyönge a szemem! Most is hozzájuk igyekszem, viszek nekik egy kis cukorkát azon a pár forinton, amit ebben a hónapban megtakarítottam. Honnan, miből adjak én tíz forintot?

Megai Gabriella

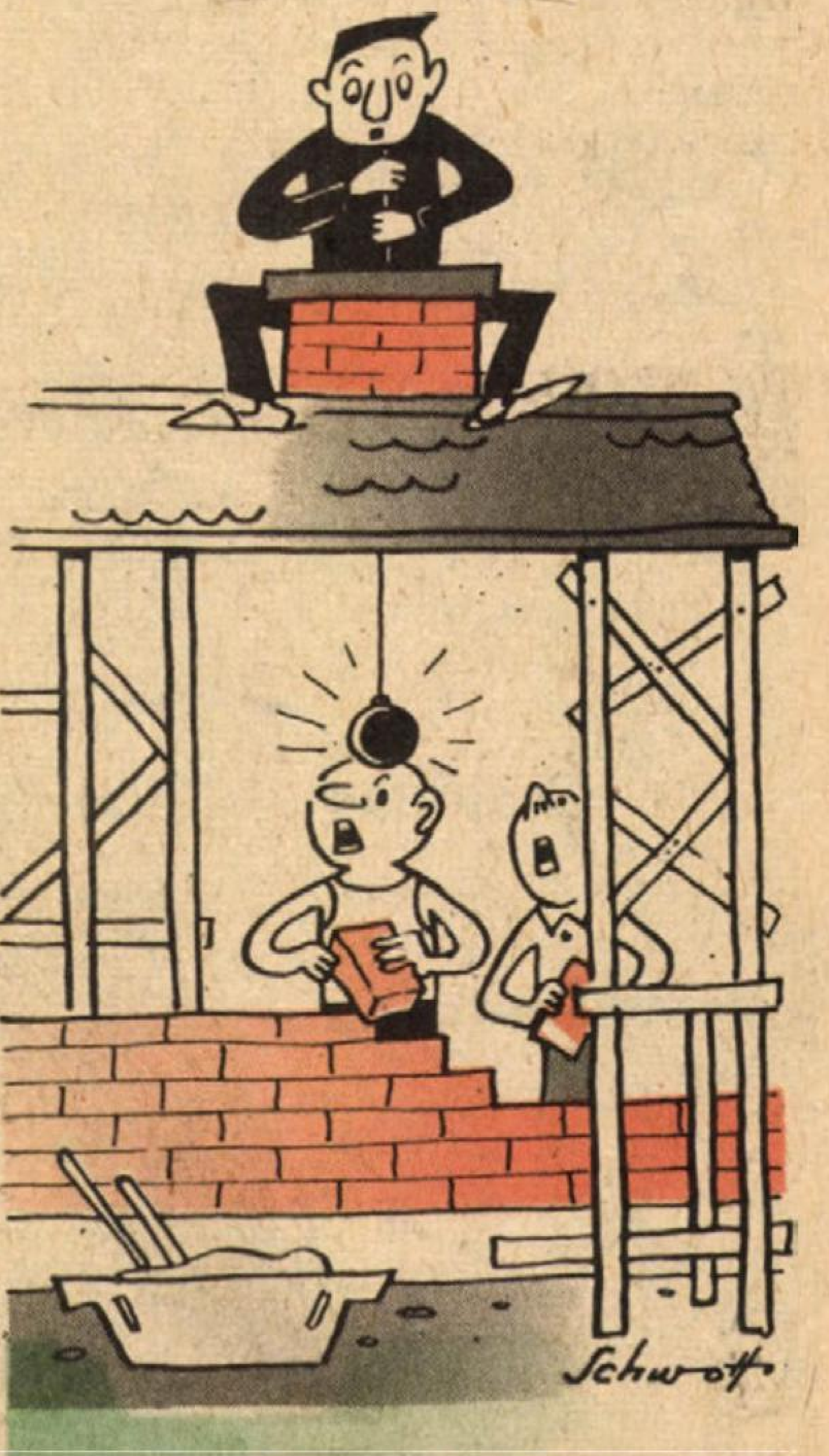
Izgalmas pillanatok

E heti hirdetésünk

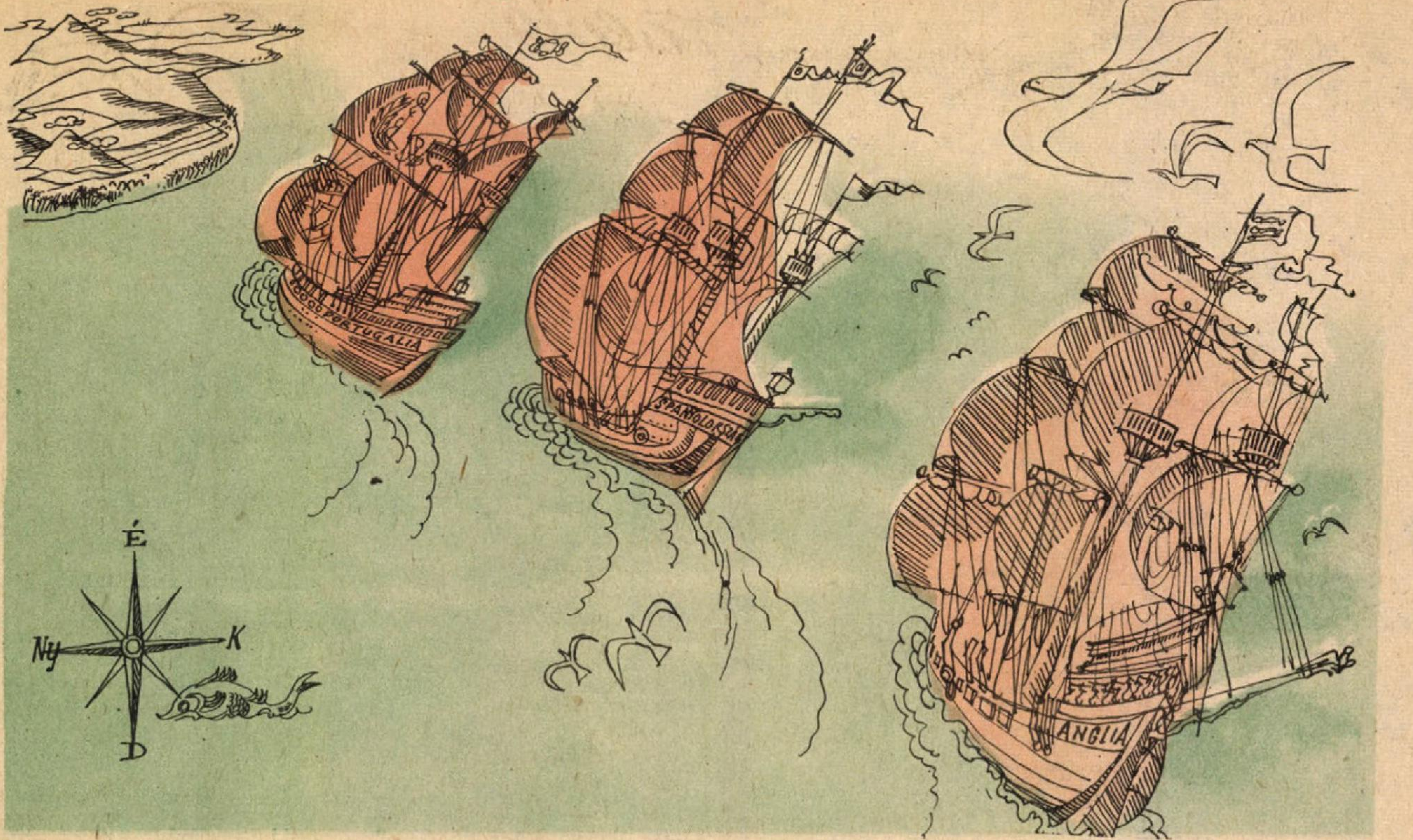

Nehogy egy nap is kárba vesszen...

– Nagyon sajnálom, de nálunk a kéménytisztítás már mától be van ütemezve!

A gyarmatosítás történetéből

Vitorlásverseny: első díj egy gyarmat

Villamoson

Két srác ült velem szemben a villamos szűk páholyában. Azt beszélték meg töviről hegyire, hogy az emberek manap kutyába sem veszik egymást, és éppen csak hogy köszönnek egymásnak hányaveti módon. Botrányosnak találták az udvariasság kétségbeejtőn hiányos voltát, és különösen az egyik, az a szeplős, az volt a főelégedetlen.

– Hát nézd – mondotta –, itt a villamoson, ha minden ülőhely el van foglalva, és jön egy öregasszony, mindenki kinéz az ablakon, csakhogy meg ne lássa szegényt, és hagyják őt állni. Ha feláll valaki, hogy helyet adjon, az, kobakomat teszem rá, nem egy férfi lesz, hanem egy nő!

– És mondd – kérdezte a másik –, te helyet adsz neki?

– Hát nem, én sem állok fel, ha azok a sokkal idősebb férfiak is ülve maradnak...

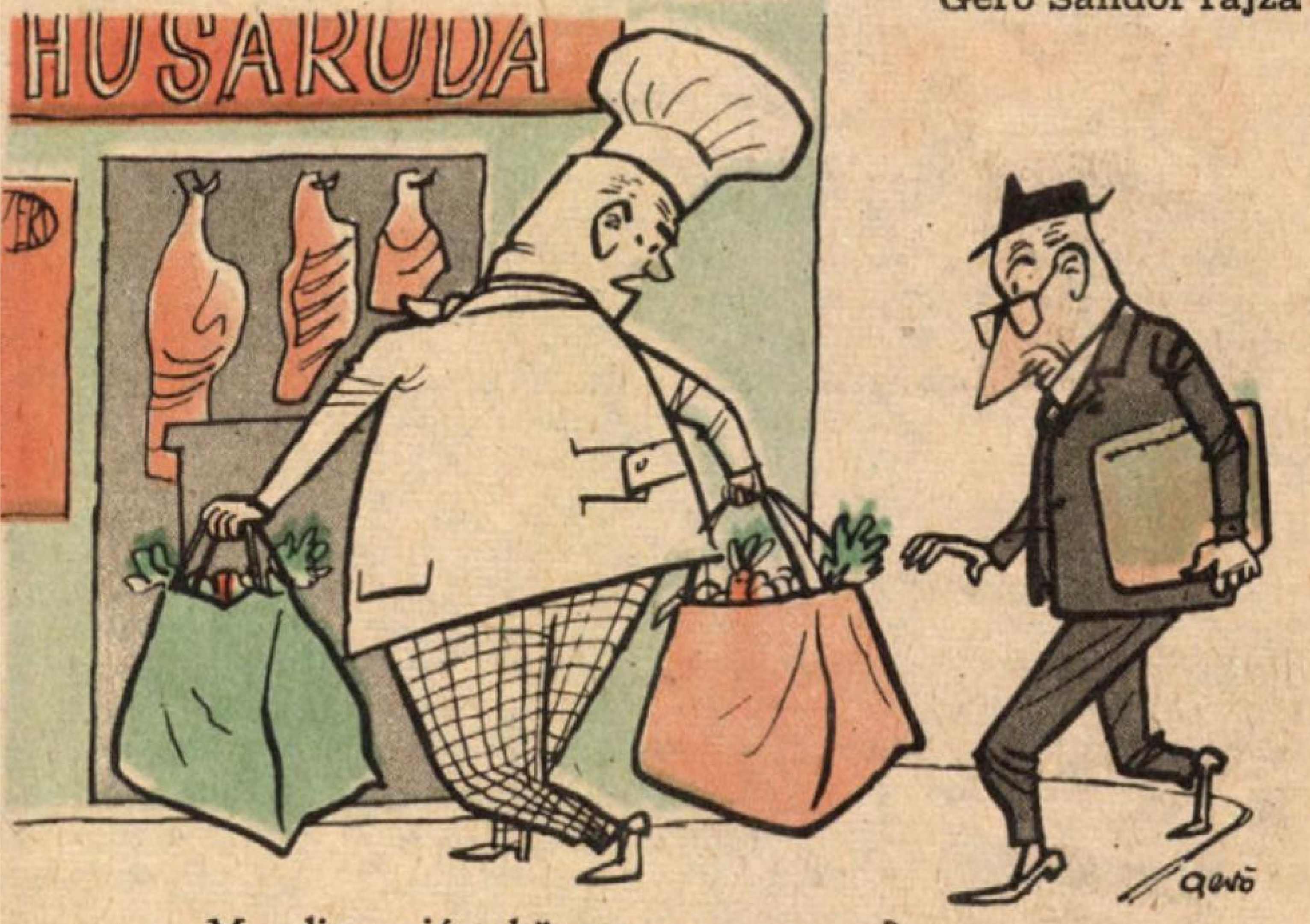
– Hát akkor te miért kritizálod az öregeket?

– Nono, pajtás, az egészen más valami. Azok az idősebbek úgy voltak nevelve, hogy helyet kell adni a nőknek!

rd.

Kötelező húsétel

Gerő Sándor rajza

– Mondja, miért követ maga engem?
– Nem akarom lekésni az olcsó gulyást az étlapról!

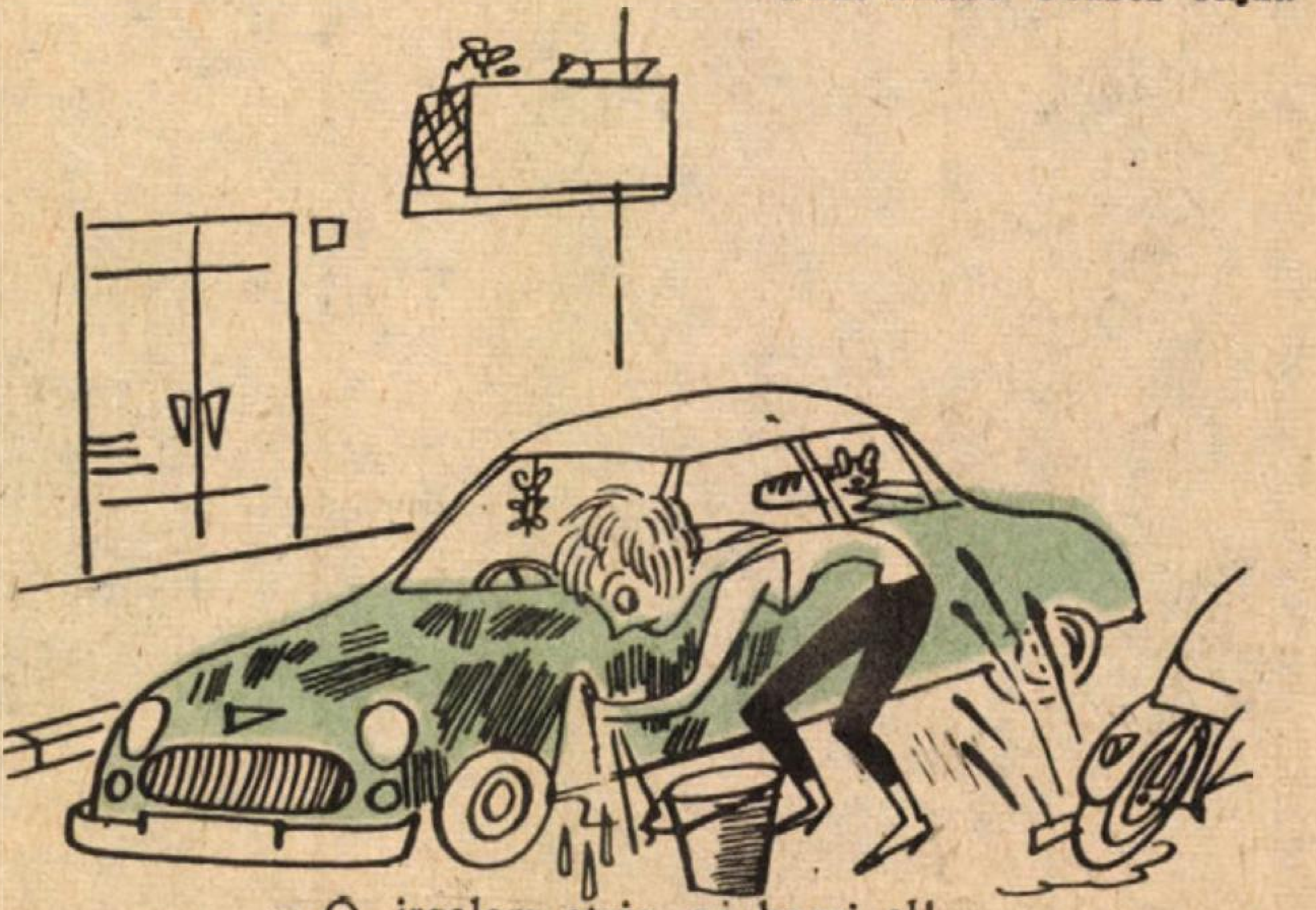
Leány-camping

Mészáros András rajza

A modern Ágnes asszony

Szűr-Szabó József rajza

– Ó, irgalom atyja, ne hagyj el!...

Le a bürokráciával

RUHATÁRI KALAND

anekdotában elbeszélve

Múlt este betértem egy úgynevezett osztályonfelüli étterembe. Az előcsarnokban csak-

nem erőszakkal leszedték rólam az esőkabátomat.

Vitatkozás helyett elmeséltem az erélyes ruhatárosnőnek az egykor híres Baron professzor esetét. A különc orvostanár jó szívvel vizsgálta meg a betegek légióit. De nagy elfoglaltsága miatt ragaszkodott hozzá, hogy a páciens már derékig levetkőzve lépjen be a rendelőbe. Ezzel az „újítással" több ideje maradt a vizsgálatra. Nagy megdöbbenésére egy férfiú tetőtől talpig felöltözve jelent meg előtte.

– Levetkőzni! – kiáltott rá.

– De, kérem, professzor úr...

A tanár közbevágott:

– Ne beszéljen, hanem vetkőzzön le!

Kénytelen-kelletlen levetkőzött a jövevény. Ekkor megkérdezte az orvos:

– No, mi a panasz?

– Nincs különösebb panasz, tanár úr, a biztosítótól hoztam a számlát...

Hogy miért meséltem el a közismert anekdotát a ruhatárosnőnek?

Mert csupán telefonálni mentem be az étterembe.

(s.)

Vendéglátás Római-fürdőn

A vándor, aki délelőtt megáll a római-fürdői HÉV megállónál, a „Megálló kisvendéglő" előtt, állhat ott délután 4 óráig, mert a kisvendéglőt csak akkor nyitják ki. Holott a bejáratánál levő üvegtábla felirata azt állítja, hogy

Presszókávé,
meleg ételek
minden időben.

Csak éppen délidőben nem kap a kiránduló vendég ezekből az igért jókból semmit.

Ha a vándor mégis délben akarna ebédelni, kereshet egy másik vendéglőt. Római-fürdő belterületén, az Emőd utcában talál is egy szép kertes halászcsárdát. De amikor meleg étel ügyében azon melegében odakutyagol, megtudja, hogy délben az sincs nyitva. Úgy látszik, a halászcsárdásék ilyenkor fogják a halat. De azt délután már megsütheti, ha az ebédvendég nem vár addig. Mit tehet ezek után a Római-fürdőre vetődött vándor? Tovább vándorol. Megy, mendegél, de me-

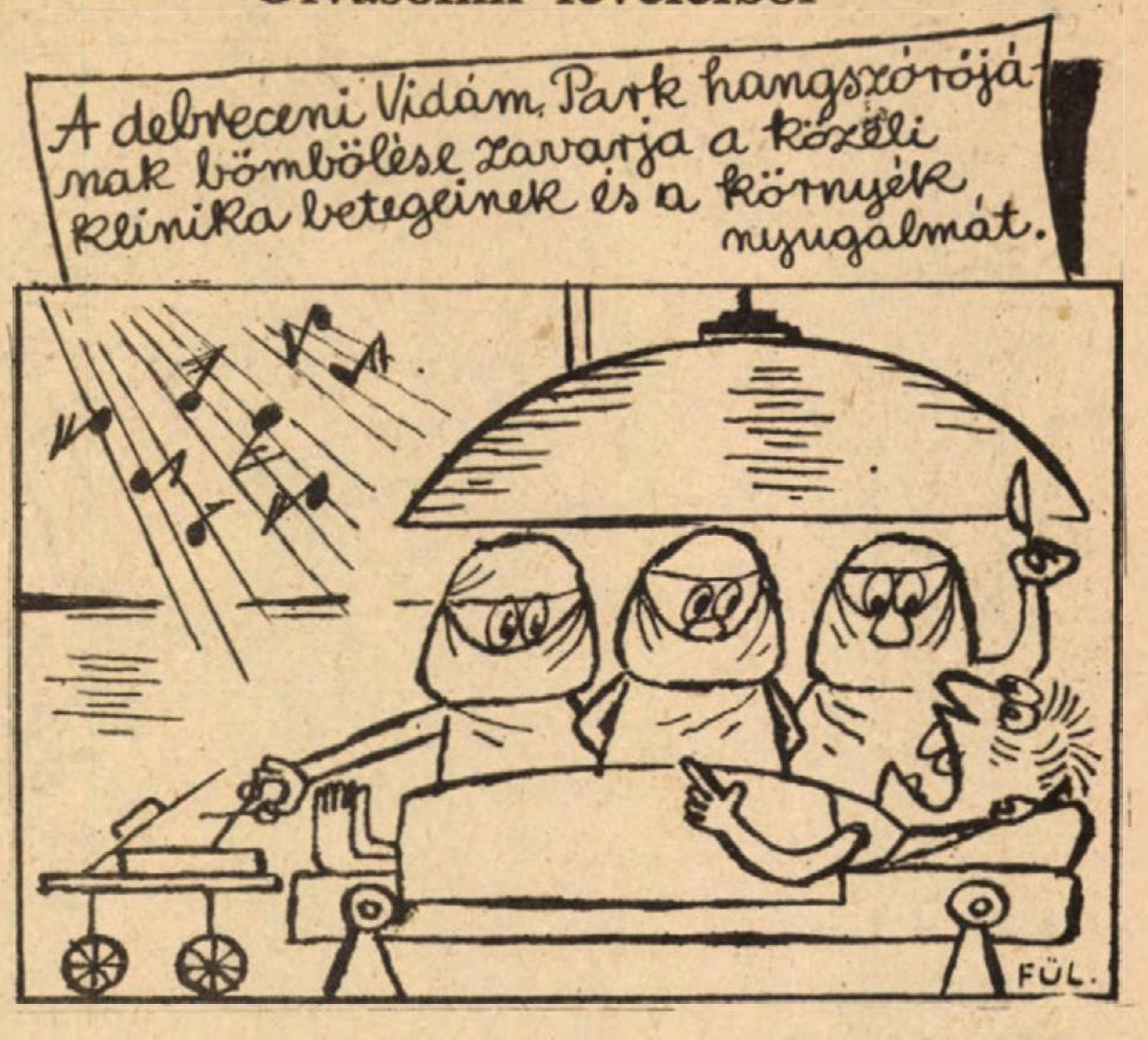

het egészen Aquincum megállóig, míg talál végre egy nyitva levő vendéglátóipari helyet. De ott sem kap ebédet, mert ez italbolt, ahol legfeljebb hideg fasírozottal és egyéb falatozói falatokkal csillapíthatja éhségét.

Most már világos, hogy a római légiók annak idején miért kedvelték a Római-fürdőnél is jobban Aquincumot. Ott legalább fasírozottat kaphattak, ha megéheztek. Talán ezekből a rómaikori fasírtokból van ott néhány darab még ma is.

(–véghy)

Olvasóink leveleiből

– Drága doktor úr, szóljon nekik, hogy legalább altatódalt játsszanak...

Önkiszolgáló fürdő

A Karcag melletti Berekfürdő szépen parkírozott sokmedencéjű strandjával, gyógyvizével híres idegenforgalmi nevezetesség lehetne. A várostól *mindössze tizenkét kilométerre* van, de azzal már nem törődnek a közlekedésügy helyi illetékesei, hogy nemcsak távgyalogló bajnokok szeretnek fürödni. A Karcagon lakó vagy nyaraló emberek sajátos összetétele folytán, a megiepő többségben levő nem gyalogló bajnokok busszal szeretnének a strandra jutni. Korán reggel indul is egy – egyetlen kocsi –, azután már csak délután. Visszafelé délután hatkor és háromnegyed nyolckor. Nyilvánvaló, hogy csaknem mindenki – aki különböző szerencsés, fondorlatos, vagy kerülő módon: akár vonattal is, kijutott – a háromnegyed nyolcas busszal szeretne a városba visszakerülni. Edzett idegzetű budapesti autóbusz-utas vagyok, de amit ezen a szerdai napon Berekfürdőn a visszafelé induló utolsó buszon értem meg, az még nekem is sok volt. Az ötvenöt személyre méretezett buszra váró sor legelején álltam (háromnegyed órával az indulási idő előtt kezdtünk sorbaállni!), így aránylag simán följutottam. És elkezdtem számolni, hány utast gyömöszöl be az ambiciózus kalauz – de kilencvenháromnál eltévesztettem, mert nagyon zavar számolás közben, ha két embernél többen állnak a lábamon.

Biztosak vagyunk abban, hogy nem lehet igazán vonzó az ilyen új típusú, önkiszolgáló fürdőhely, ahol a vendégek saját verejtékükben is kényszerülnek fürödni...

(d–i)

Az érdekeltek hozzászólnak

„Postamunka" címen megjelent közleményben ismertetett hiba egyik dolgozónk mulasztásából eredt. Utasítás szerint ugyanis a külföldi levélküldeményeknél a hiányzó díjat utólag kell beszedni. Az érdekelt postaszerveket figyelmeztettem.

Postavezérigazgatóság
Simovits Mihály
szakoszt. vez.

Öröm a műhelyben

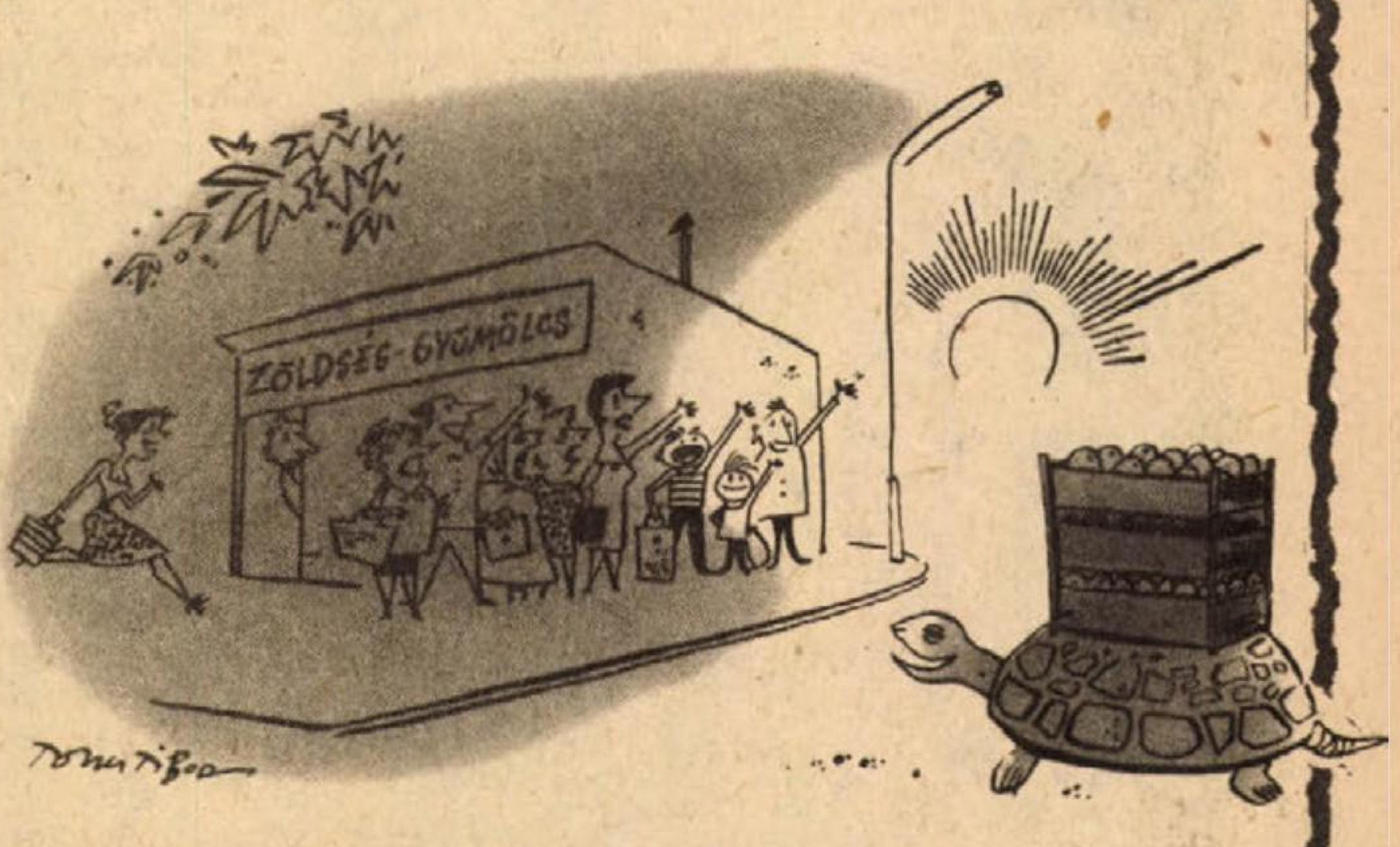
Szegő Gizi rajza

– Találtunk két szakembert a szellőző berendezés megoldására!

Napnyugtakor Budán

Toncz Tibor rajza

– Na végre! Megjött a gyümölcs!

Elfogadható válasz

Gerő Sándor rajza

– Mondja, vezető kartárs, miért nem rendelt gyümölcsszörpöt?
– Hát ki gondolta volna, hogy nyáron meleg lesz?...

Gerontologia

Az élő szervezet elöregedésével foglalkozó tudomány. Röviden arról van szó, hogy figyelik, kutatják tanulmányozzák, miért és mitől öregszik az ember. Egész intézmények, klinikák, tudományos testületek foglalkoznak vele; kongresszusokat rendeznek, könyveket adnak ki. Engem mindez nem túlságosan érdekel, de ha bedugom a fülem, akkor is hallok róla, s így kénytelen vagyok foglalkozni vele. Magánkutatásaimat és észrevételeimet az illetékesek figyelmébe ajánlom.

Első megfigyelés:

Színhely a Duna-korzó, jobbra a vízen nemzetközi kirándulóhajó, zsúfolva ki-besétáló idegenekkel, balra omladozó falú bérház, mocskos, törött, bedeszkázott kirakatablakok, rozsdás börtönrácsokkal, mindez fél év óta széles fakorláttal elkerítve. Személyek: tíz focizó srác és két választékosan öltözött, javakorbeli férfi; magas homlok, jól borotvált, sápadt arc. Az Akadémia irányából jönnek, kimért léptekkel, komótosan, mindkettőnél fekete aktatáska. Két lépés távolságból hallom:

— A század építőművészete nagyon szürkén indult, stílusnak sehol semmi nyoma.

Hát igen, a klasszikus hagyományoknak befellegzett, célszerűtlen rútság lett a divat... Pontosan itt tartottak, mikor közepes bőrlabda repült a lábuk elé, ugyanakkor felhangzott a srácok kórusa: — Bácsi, tessék visszarúgni!...

No, most tessék figyelni! Az építészet tudorai fürgén a labda után erednek, a magasabbik lestoppolja, fordul, társa nagy lendülettel, oldalról támad, a magasabb szabálytalanul stószolja, lőni készül, az alacsonyabb ballal belenyúl, a magas cselez, messziről megint a kórus: — Bácsi, tessék már visszarúgni!... Az alacsony megkaparintja a labdát, leállítja — és a magasabb, jobb belsővel védhetetlen gólt lő. Mindketten pirosak, szemük csillog, pulzus nyolcvan, tartásuk nyalka, mozgásuk friss.

Na? Nem jobb mint a novocain?

Más.

Színhely: budai uszoda, jóval nagyobb egy meszes gödörnél, férőhely hat ló vagy negyven ember, jelenlegi létszám 200 gyerek és ugyanannyi felnőtt. A középen úsznak egy kanál vízben, egymás mellett a régen ismert író és a sok vízben fürdött kritikus. Úsznak... A kar görben kissé a fej elé, a lábak lágy álmodozó mozdulattal némileg oldalt és lassan vissza. Anyám, ha látnád! Nem hallom, miről beszélnek, de most látom, amint elúszik mellettük a karcsú, fiatal, lenszőke szépség, bébi úszónadrágban, negyedes melltartóban, és tündéri mosollyal visszakiált:

— Hogy van, szerkesztő úr?

A magyar szerkesztő szeme tágul, hirtelen kraulra vált, két csapással behúzza a szőkét. Társa, a kritikus, pillangóval utána, mindketten széles sugárban köpik a vizet, fókamód ugatnak, percekig vannak a víz alatt, és tréfásakat mondanak a szőkének. Hol az iménti lomhaság, a teknősbéka mozdulatok!

Húsz évvel fiatalabbak, hormon és kezelés nélkül.

Kőműves Imre

Jogos felháborodás

Erdei Sándor rajza

– Engem nem szolgálnak ki, a becsületes dolgozót, aki gyerekkora óta hordja ide a pénzét?!

Hétközi edzés

Szepes Béla rajza

Edző: Azért tartjuk itt az edzéseket, mert ide mindig pontosan eljönnek a fiúk!

Kép a jövőből

Vasvári Anna rajza

· Majd bolond leszek jövőre is ennyit kínlódni a befőzéssel...

Iván és Joe a tusinói légiparádéról

Pusztai Pál rajza

– Mondd, Iván, mit visz az az óriás-helikopter?
– Bolondokházát a bonni háborús uszítók számára!

A kis gyanakvó

Szegő Gizi rajza

– És mondd, akkor is szeretnél, ha nem lenne olajam?

Három a kislány

Vasvári Anna rajza

Melyik akar feltűnést kelteni?

Nyári kaland

Erdei Sándor rajza

– Jaj, a férjem! . . .

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.3480 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.